UNIVERSITY LIBRARY
3 - APR 1945
MADRAS.

THE GOVERNMENT BRENNEN COLLEGE MAGAZINE

MARCH 1945

Vol. XVI

EDITED AND PUBLISHED

BY

Dr. M. Karamchand Wade, M. A., Ph. D. (London), M. R. S. T. (London)

PRINTED AT THE VIDYA VILASAM PRESS, TELLICHERRY.

CONTENTS

ENGLISH **PAGE**

1. EDITORIAL NOTES
2. COLLEGE DAY REPORT 1
3. PRESIDENTIAL ADDRESS—Mrs. Padmavathi Asher 20
4. SOME SIDELIGHTS ON THE LATE MR. CANDETH— M. Karamchand 24
5. THE BEST TONIC—Capt. R. C. Toyle 26
6. BEAUTY AND GRANDEUR OF SANSKRIT— Mr. M. A. Srinivasan, M. A. 27
7. THE CONSOLATION OF LITERATURE—T. K. Balagopal, II U. C. 28
8. IF—Miss Angela Joseph, I U. C. 31
9. A GLIMPSE OF PARADISE—K. Vijayan, II U. C. 32
10. MY HOUSE—S. R. Prabhu, II U. C. 33
11. THE APPARITION—K. V. Devidas, I Class 34
12. THE CHARM OF MUSIC—Miss Jaya Toyle, I Class 35

MALAYALAM

1. വള്ളത്തോൾ മലനാട്ടിന്റെ മഹാകവി—നാലപ്പാട്ട് ബാലാമണിയമ്മ 1
2. മുരിസ്സ്യിനോട്—കെ. വി. മാനൻ ഗുരുക്കൾ 4
3. വിദ്യാലയങ്ങളിലെ മതപാഠം—എം. നാരായണൻ, ബി. എ., എൽ. ടി. 8
4. പ്രണാമം—കെ. കേശവൻ വാഴുന്നവർ, VI ഫോറം A 11
5. കണ്ണുനീർത്തുള്ളി—എ. കെ. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ, ക്ലാസ്സ് II 12
6. യുദ്ധവും മഹാഭാരതവും—വിദ്വാൻ & ശിരോമണി കെ. വി. എൻ. പൊതുവാൾ 17

UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT 1946
MADRAS.

EDITORIAL NOTES

After the Principal's all embracing College Day report, a full text of which is printed in the following pages, these notes appear to us quite superfluous. In elegant and lucid language, abundantly relieved by flights and flashes of humour, he has reviewed, in generous detail, every aspect of our activities during the past year, academic as well as extra-curricular.

SIR MEVEREL

Of all the events that have occurred since the publication of the last number of this magazine, the one that has affected us most is the all too unexpected passing away of Sir Meverel Statham, the most unique of all the Educational Sovereigns that reigned in this Presidency. The Principal who knew him well as a close friend has paid fitting tributes in his report to the departed soul and his enduring achievements in the realm of sweetness and light. We associate ourselves with all that he has said and place on record our great grief at the loss sustained by this Presidency in general and Malabar in particular by the premature death of Sir Meverel.

THE COLLEGE DAY

There is only one other thing—of course much smaller in comparison—which demands our attention. That is the college day of this year which, by the inflexible fact of chronology, could not elbow its way into the College Day report. Judged from any angle, from the bulk and size of the audience, the scale of the celebrations, or the quality of the entertainments, it is agreed on all hands that the like of it has not been witnessed so far by this institution.

THE PRESIDENT

The Presidential chair was graced this year by Mrs. Padmavathi Asher, the wife of that good man who gate-crashed into the hearts of every one here last year by his large-heartedness and generosity. Radiating culture, serenity and dignity, she won the spontaneous homage of the mammoth gathering. Her lovely son going off to sleep in her arms made a typical Indian picture of ideal

Indian motherhood which sanctified the celebration and dissolved its formalism The short, sweet Presidential Address, delivered calmly, clearly and in a silvery voice, was listened to with respectful attention. Watching Mrs. Asher delivering the address and simultaneously attending to her motherly duties, by patting her boy into restfulness, one was irresistably reminded of Wordsworth's lines:

> A countenance in which did meet
> Sweet records, promises as sweet;
>
> A perfect Woman, nobly planned,
> To warn, to comfort, and command.

One felt proud that only one country on the face of the earth, Mother India, could produce such paragons of womanhood who so effortlessly combined in themselves the divine virtues of wife, mother, and sister.

DRAMATIC ENTERTAINMENTS

At the Principal's suggestion two new features were added this year to the entertainments' programme. It was in the fitness of things that this College which is the premier institution for the dissemination of learning and culture in North Malabar, should have revived Kalidasa on the stage in disregard of popular tastes and requirements. We do not know whether it pleased the multitude but we believe, with Mathew Arnold, in the then unfelt and imperceptible but ultimately elevating and humanizing influence of the classics even on those who do not at the moment understand them. We noticed that it pleased Asherji and the appreciation of a single discriminating critic like him is more gratifying in our eyes than the noisy applause of whole crowds. The Arabic Play-let, another innovation, went off well on the stage and was highly appreciated. We are grateful to Janab A. P. M. Moosa Sahib for presenting a fine cup to Master Vaidyanathan for good acting.

There have been no two opinions about Miss K. Jayalakshmi's dancing. The rhythmic deftness of her steps, the exquisite expressiveness of her gestures, the easy suppleness and sinuous grace of her movements were quite in the style and manner of the masters of the art. We heard Khan Bahadur Sharfuddin

remark that her technique reminded him of Mrs. Arundale's. The Khan Bahadur hails from a place reputed for music and dancing and we can expect him to know what he was talking about. We thank the Khan Bahadur, Mrs. Narayani Rao and Mrs. Asher for the handsome prizes they gave to our talented pupil.

Sri M. Narayanan's 'Krishna Kumari' and Chellappan Nair's 'Minnel Pranayam' were striking successes with every section of the audience. Between the two of them, they ran the whole gamut of emotions and they were so well acted by our girls and boys that the spectators had the benefit of what Aristotle calls Catharsis or the purgation of the emotions. The one made their hearts ache with sighs, the other made their sides split with laughter. In this connection the Principal has commissioned us to make special mention of Vasudevan Bhattathiripad whose personation and interpretation of Mathu Pilla, the lawyer, was so minutely life-like that it revived in him memories of the famous Kumbakonam Bar Room.

THE AUDIENCE

Long before the function was scheduled to start, the elite of Tellicherry began to pour into the College and by the time the President took the chair, our vast quadrangle was one infinite sea of eager, animated faces, rows after rows of intelligent looking men, rows and rows of pretty women in colourful attire and gay, holiday mood. We thank them all for the interest they evinced in us, particularly the heterogeneous bunch of all sorts and conditions that stood at the very back the whole night, literally one over the other, listening to the speeches patiently and witnessing the performances appreciatively.

FELICITATIONS

We offer our heartiest congratulations to our talented Vice-chancellor, Dewan Bahadur Lt. Colonel, Dr. Sir Lakshmanaswami Mudaliar, B. A., M. D., LL. D., D. Sc., F. R. C. O. G., F. A. C. S., on the conferment of Knighthood on him by His Majesty the King Emperor. Already world famous as the leading gynecologist of Asia, Sir Lakshmanaswami is fast establishing his supermacy in the educational and post-war reconstructional spheres. We wish him a long life of usefulness to our Motherland and many more honours by the time he becomes a centenarian in her service.

EDITORIAL NOTES

We congratulate and pay our homage to Dr. B. B. Dey, M. Sc., D. Sc., F. I. C., on his being the first Indian to ascend the educational gaddi of this Presidency. We convey our congratulations to Mrs. Rajbai Wade on her getting an Emergency Commission in the W. A. C. (I) and setting such a fine example of public spirit; to A. K. Sankaran Nambiar on his annexing all the numerous Malayalam prizes; to the Hockey, Football, Girls' Badminton Captains and their teams for winning the Asher Hockey Cup, the Kottieth Ramunni Inter-Collegiate Football Cup, and the Asher Girls' Badminton Cup.

THANKS

Our grateful thanks to our popular District and Sessions Judge, Alijanab Khan Bahadur Sharfuddin Sahib Bahadur, M. A., B. L., on his donating Rs. 100 for an endowment for the annual award of a prize to the best girl speaker of the College; to our premier landlord, Alijanab Khan Bahadur C. K. Mammad Keyi Sahib Bahadur on his placing a hundred rupees at the disposal of the Principal for helping poor girl students; and to Sri K. C. Madhava Kurup for Rs. 25 donated by him for encouraging Malayalam poetical composition in memory of his father.

College Day — President and Principal

UNIVERSITY ... MADRAS. 3 - APR 1945

Our Friends

College Day — A Section of the Gathering

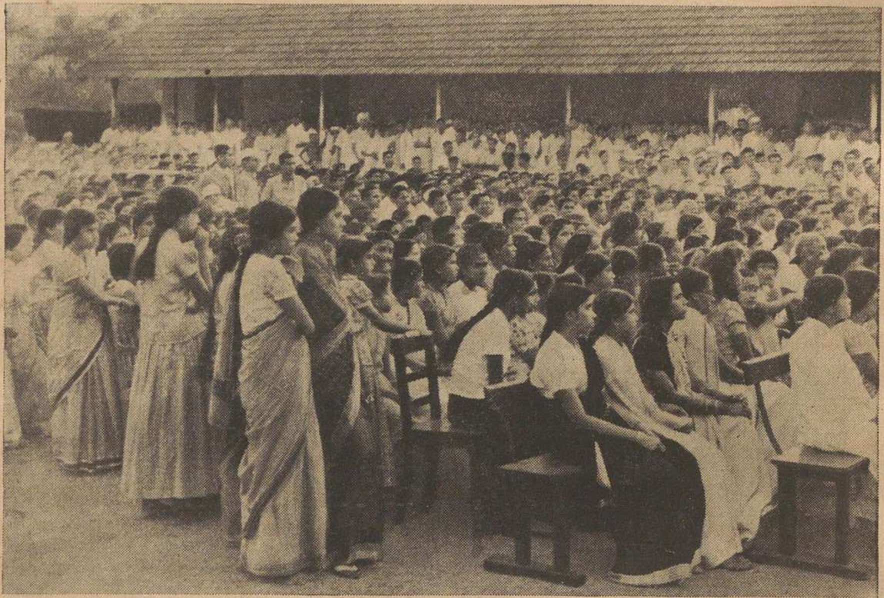

College Day Dramas — Girls

COLLEGE DAY REPORT

Madam President, ladies and gentlemen.

It gives me very great pleasure to welcome you all to our College Day Celebrations. I cannot adequately convey to you our sense of thankfulness for your responding so warmly to our invitation. This is my third Brennen College Day and it fills me with immense delight to see so many friends and well-wishers of this ancient institution gathered on this occasion to participate in our festivities and to listen to the record of our work during the year. We in this College are making history. Our last President was a merchant who, although lacking in a standardised academic tail, had taken a doctor's degree from the University of Trade and Practical Experience and by having been the host of all great men and women who ever visited Tirupur, prominent among them Mahatma Gandhi, Pandit Jawarhar Lal Nehru, Miraben, late C. R. Das, late Das Gupta, and others like our ex-Premier, Sri Rajagopalachari. The host and friend of such great men cannot but be great himself. We have benefitted fully by his learning, wisdom and generosity. Now for the first time in the history of this College, or for the matter of that any College in this Presidency, not only a lady, but one who is the wife of the immediate ex-President, is guiding our deliberations. Unlike her learned husband she has taken no doctor's degree but she definitely graduated M. A. (Mistress of Arts) long ago, for have I not watched her, during the last 19 years, applying those arts at home to tame down the once restless Asher into a meek, mild, obedient husband who is now a perfect model of household docility? As a wife she graduated some four years ago and the degree that was conferred upon her in person by our popular Vice-Chancellor, Dr. Sir Lakshmanaswami Mudaliar, is here before us in the form of the handsome Master Chandar Kumar. It is our girls' earnest desire that our learned President should do a little post-graduate work in that line so that another degree, this time a girl, may adorn the Asher family! Mrs. Asher is also a partner in the celebrated firm of Messrs P. D. Asher & Co. The whole firm consisting of

the Asher trinity, the father, the son, and the lovely lady, are in our midst today and I extend a most hearty welcome to them.

Before I proceed further, I must discharge an extremely painful duty. I refer to the sad and unexpected demise of our Director of Public Instruction, Sir Meveral Statham. India, and particularly our Province, is poorer by the passing away of this dynamic personality. In the succession of Directors of Public Instruction that this Province has had, each of whom was meritorious in his own way, there has been none who could approach Sir Meveral in his deep knowledge, wide outlook, infectious enthusiasm, mastery of details, untiring industry, and enormous driving power, all of which accounted for the stupendous difference between the state of education in our Presidency when he took charge and when his labours were tragically terminated in December last. Malabar particularly has great cause to mourn his loss for the manifold benefits that he has conferred on it. The education of women and Muslims were his twin unceasing cares and he strove by all means in his power to devise and further schemes relating to them. Elementary Education and the Elementary School Master have lost by his dealth a real champion of their cause. The students of our Presidency, many of whom are now able to prosecute their studies unhampered by financial anxieties, perhaps do not know that what are known as military concessions that they enjoy in such large measure are due to his munificent appreciation of their needs and his anxiety to provide for them. We in service in the Depratment bewail the death of a kind and sympathetic chief whose quick eye rarely failed to recognise merit and dower on it the mead that it deserved. Here was a Director, when comes such another? It was my hope that with his help and guidance I could obtain a number of bounties for this College and widen the scope of its activities and enhance the measure of its usefulness. Let us pray that his soul may rest in peace!

Since we met last, the war has progressed with terrible fury and seems to have reached almost its climax. On the whole, we are nearer victory now than at any time before and we may, despite temporary halts inevitable in military campaigns, very confidently expect that before long the enemy will be wiped off the face of the globe, with no where to find shelter, and that mankind will return once again to the ways of peace and love, never more to swerve from them. But let us remind ourselves that victory is not yet won though it is very really coming within our grasp. Let not the sight of it from afar dazzle us to slacken our efforts. We must all pull together, young and old, man and woman, rich and poor, the hale and the week, student and citizen, and all of us must do everything that is necessary to make that victory come and come quickly.

I see before me a lovely specimen of English womanhood, Mrs. Massey, who holds a commission in the W. A. C. (I) and is in charge of recruitment in our area. May I appeal to hundreds of my present and past students who are with us tonight to help themselves and the war effort by joining the W. A. C. (I) in large numbers? I am asking you to do what I have already done at home. My wife is in a W. A. C. (I) Hostel and is appearing on the 26th of this month before a Selection Board for an Emergency Commission. My daughter offered herself for an Emergency Commission in the I. M. S. and has been accepted. I convey my wife and daughter's desire to my students to follow their example and do their bit to break the monopoly of men in essential services. Man's days are numbered. Woman is fast overtaking him and leaving him behind. However, every dark cloud has its silver lining. Man's unemployment problem is automatically solved: he is to be, as in effect most of us are, his wife's head servant!

Let me pass now, Ladies and Gentlemen, to tell you something about ourselves. We have had the usual number of changes in our Staff so unfortunately common in Government institutions. How I wish it were possible for the same set of teachers to continue here all their lives so that they can imbibe and establish a continuous tradition!

For the first time in the annals of the College Department, we have a lady member on its Staff. Pursuant to the requirement of the University which

insists on a woman teacher if the number of women students exceeds 20, I appointed Miss K. V. Sivagami, B. A. (Hons.), as Tutor in English but she left in a month to take up another post in Madras and in her place Miss Bhama Devi, B. A., has joined the College and is already proving herself very useful being in mental and moral stewardship of our women students. Many a woman must have felt proud on seeing this personable lady lecture to a class of 143 students who listen to her with rapt attention. Here again we have made history.

Two women teachers, one a Physical Training Instructress and the other a Sewing Mistress have been sanctioned for the High School. The latter, Mrs. Srinivasan, a born Tellicherrian, has already joined our Staff and the appointment of the former will be made shortly. Departmental rules which oblige our teachers to acquire technical qualification for their profession deprived us of two young recruits, Sri Ramanuja Rao, our Chemistry Lecturer, and Janab Abdur Rahaman who learnt Mathematics in these halls and was proud to render back to his *alma mater* the debt of learning that he owed to it. The former has gone to the Rajahmundry Training College and the latter to Saidapet. Their places have been taken by Sri K. V. Krishnamurthi and Sri R. Mahadevan who have so soon and so well endeared themselves to the College that we are already forgetting to miss their predecessors. At the last College Day Celebrations, you will have seen a nice and sprightly bridegroomish young man, Mr. Santanam, who was our Logic Lecturer at that time. He came to fill a leave vacancy which he did with great benefit to his students both academically and musically, and to the delight and enjoyment of his colleagues. When he left us in March last by the return of the permanent incumbent, we sent him home with heavy hearts although we were delighted to get back Sri Sankaranarayanan, the Nestor of the College.

The outstanding changes in the High School Staff were caused by Sri P. K. Koru and Sri S. V. Padmanabha Aiyar availing themselves of leave preparatory to retirement from service. They were teachers who gave of their best to this school and dedicated themselves to it, working for it heart and soul. Of Sri Koru particularly, I cannot adopt the language of moderation in my appre-

ciation of his noble qualities. He was, every inch of him, an ideal teacher and was marked by deep erudition, supreme devotion to duty, abiding love to his pupils, and a willing and eager sense of co-operation with the Principal and his colleagues. In this multitude of lovable qualities, he had two noble flaws one of which was a frequent source of irritation to his enemies, who luckily were not many, and the other caused anxious and unceasing concern to his friends and admirers, whose number is infinite and among whom I am proud to be one. Like his great friend, Sri Sankaranarayanan, Sri Koru could not suffer fools and knaves in his company and would never tolerate mental indigence or moral turpitude. His distress over the former and indignation at the latter quickly leapt to his countenance in unmistakable condemnation. Whatever duty he took upon himself, he did it to perfection alike in its planning and its execution. He was our Midas; whatever he touched was turned to gold. In his devotion he, alas! invariably forgot that he had an infirm body and an unprovided for family. His health, which was no consideration to him in the discharge of his duty, was the constant concern of his friends who had to see it often bear a strain more than it was ever equal to. In his retirement the Brennen College has lost one whom it could ill-afford to lose. We miss him especially to-day behind the curtains and my friend Sri Chathu Achan who has taken his place as the Director of our entertaintments tonight is naturally nervous in his anxiety to rise to the standard set by the veteran Koru whose rugged exterior and stern virtues always reminded me of Bhishma of the Mahabharata.

Sri Padmanabha Aiyar was one of those of our very pleasant colleagues who never grow old. He helped us in our daily tasks with timely advice on intricate departmental questions and was the repository of the Brennen tradition, having served here in the High School longer than any other teacher has done. Deeply loyal to his superiors, dear to his colleagues and liked by his pupils, he did his work with commendable devotion. Ever anxious to be of use to others, he has laid many of us under great debt to him. Service was his motto and the Principal was his God. He needed no text-books for he had memorised them all. On ceremonial occasions, resplendent in a black coat and a silver watch chain, mightily pleased with himself, he radiated smiles all round and put one strongly

in mind of the immortal Mr. Pickwick. Teachers of his sense of duty and affability are rare and we shall miss him badly. May the wings of peace rest on the dwellings of Messrs Koru and Padmanabhan and may the memory of their devoted service long continue to be our inspiration!

Sri K. N. Krishna Aiyar, who was Assistant-in-Charge of the High School, left us on 26th June, 1944 and Sri M. Narayanan has now been made Headmaster. Messrs. Mathai, Sukumaran and O. K. Nambiar who have now joined our staff in the place of those who left us have so perfectly integrated themselves into the Brennen family that one feels that they have been long with us in this College.

The transfer of Sri A. Balakrishna Warrier to Mangalore deprived us of a B. O. L. in Malayalam and his place has been taken by Sri K. V. Narayana Poduval.

STRENGTH AND ACCOMMODATION

From year to year the strength of the several classes has increased and it has done so phenomenally during this year. I should think that the large percentage of passes in the S. S. L. C. Public Examination, the liberal financial assistance so kindly given by Government to dependents of soldiers, and the fact that this College is the only institution of its kind for higher education in this district, are among the causes that account for this increase. It will interest you to learn that no applicant who sought admission into the Junior Intermediate class was denied a place. We had to strain University rules to provide for a little over the maximum permitted for the Science Classes. The number of our women students has increased beyond anticipation. As many as 31 have joined the Junior class bringing the total of the College alone to 47. I am expecting more next June and have applied to the University for permission to admit 70 to the College classes. I have also placed an order with the Central Jail, Cannanore for 70 chairs for their retiring rooms.

It is very much to be deplored that the accommodation that we could provide does not keep pace with the increase of strength. Exigencies of war,

the need to obtain previous sanction long before actual starting of work and the rise in prices, meanwhile invalidating original estimates, dilatoriness and delay in inter-departmental correspondence, these and other causes have made it impossible to effect addition to our accommodation. We have had to exercise our ingenuity to provide for our needs as best as we could by enclosing our verandahs and re-arranging classes and retiring rooms. Our girls who, unlike Mahatama Gandhi, do not believe in silence, have been needing more space and since no father can ever say 'NO' to his dear children, by a re-arrangement of rooms, they have been now provided with greater space for them to run about, chirp, chatter, sing, and laugh. Occupying as I do a room next door, I find them a nest of singing birds and my labours are considerably lightened by recurring bursts of laughter from my happy students. A tiffin shed for them, and for the boys, where they can have their lunch in comfort, has been a long felt desideratum and will be erected ere long by the kind generosity of two benefactors, Mr. Krishna Bhagath and Janab A. K. Kadirkutty, M. L. A., who have each donated Rs. 1,000 for the purpose. We are highly grateful to them for their gift and I am sure that our students will remember them every day while taking their food in the lovely rooms that will soon come to be.

RESULTS IN PUBLIC EXAMINATIONS

We sent up 57 candidates to the last Intermediate Examination of whom 24 passed, 7 being placed in the I Class. Most of the other students passed in one part or the other. Complete failures were 3 or 4. The Malayalam results were particularly good, possibly the best in the Presidency. My heartiest congratulations to my scholarly, poetic, oldest friend on the Staff, Sri Manan Gurukkal.

Fifty-two pupils appeared for the S. S. L. C. Public Examination of 1944 and of them 34 were declared eligible for University course of study. We have improved our results from 59·7 to 65% and two of our pupils, Bhaskaran Unni and R. Sridhara Rao have outclassed all other pupils in the aggregate of marks that they secured. I congratulate these two pupils, who have now joined our

College Class, on their splendid achievement, Bhaskaran Unni having secured 497 and Sridhara Rao 503 marks out of a total of 600.

THE COLLEGE UNION AND AFFILIATED ASSOCIATIONS started work this year under excellent auspices. The inaugural address of the Union was delivered by my beloved friend Mr. P. D. Asher who, as President of our last College Day, benefactor in diverse ways to our boys and girls, and husband of the President-designate for 1945, was enrolled in July last as Honorary Member of the Brennen College Union. His address, which he was good enough to print and distribute to his audience, was a storehouse of sage wisdom born of his varied and practical experience of life and its problems from which our students could draw as much as they liked with immense benefit in the many intricate situations which they may have to face in their future. On another occasion we had the privilege of listening to our ex-Dt. Judge, Mr. Ramachandra Rao, Bar-at-Law, who treated us to a masterly survey of World History with such perfection that all of us who listened to him felt that the Judiciary was laying waste sterling powers and talents that were intended to function in the clearer academic sphere. On another day, my beloved friend Mr. Jayarajan, I. C. S., chose to divest himself of his austere bearing as dispenser of punitive justice, and forgetting the grim realities of crime unearthed from the dark caverns of the black market, came to the College and took us, in the course of an hour, into enticing, if mystifying, realms of Supernatural Phenomena. We benefitted by his lecture mentally and morally. The local tradesmen's gains were immediate and material, for on account of the chastened mood induced by the lecture, next day the black market profiteers were fined only in hundreds of rupees and not in thousands! Many other good gentlemen of the locality were kind enough to respond to our request to address our students at extra-ordinary meetings. Not a few among these were our old students who have joined the fighting forces and who, when they come here on leave, tell us of their life in the army and stimulate our boys to do likewise. Sub Lt. Chintan, the bonny baby of our dear R. M. O., Dr. Chintan Nair, gave us one such delightful talk last October. The affiliated Associations relating to English and the other subjects functioned with their usual vigour and held frequent meetings discussing topical questions.

The College Parliament was revived this year and two contentious subjects were debated on, one in English and the other in Malayalam often with vehement warmth, more worthy of a French Assembly than of an English Parliament.

To encourage the art of public speaking and in order to give them continuous and systematic training for it, Sri M. R. Unni, our English Lecturer has been enthusiastically adopting my suggestion and making every student do his turn of speaking from the platform on a specified subject every week for a period of 10 minutes. This practice has been an eye-opener to our students who now realise that they can speak without stage fright and these practice-classes are now eagerly looked forward to by them. For this and several other nameless, unremembered acts of kindness and of love I take this opportunity of publicly thanking my youthful and dynamic friend, Sri Rama Ramanan Unni.

OUR READING ROOM

This is now housed in what was the garage for the Principal's car and being more spacious, better ventilated and more easily accessible than what had been improvised for it till now, is more largely and frequently resorted to by our students. Here they get a rich and varied intellectual fare; for we subscribe from our Union Funds to more than a dozen newspapers and periodicals which, along with those obtained from Government Funds, serve to keep them fully informed of current events in all their various aspects. I wonder if any other Second Grade College offers such abundant facilities.

ATHLETIC ACTIVITIES

Games and athletics continue to cater to the recreational needs of the College and High School students, and it is noteworthy that, thanks to the added facilities for play made available in the course of the year by various improvements to the maidan, we are now able to provide a wider range of physical activities to a larger number of students than it has been possible in the past. We must, however, point out that our requirements in this direction have not been completely met, owing to the increase in strength of the College Classes where a twice-a-week programme is in vogue. All the same, we are thankful to the Maidan Improvement Committee, who under the wise direction of

Mr. P. M. Jayarajan, our popular Sub-Collector, has allotted separate cricket nets for the College and generally made the playing of other games more useful and enjoyable by all round improvements to the ground.

One of the high lights of this year's sports activities was the tour undertaken, at my suggestion, by the College Cricket, Hockey, Football and Basket Ball teams during Michaelmas Holidays, to Mangalore, Mercara and Mysore. From all accounts it was a great success and particularly from the point of view of competitive prowess. Our teams gave a very convincing display, winning 5 matches and drawing 1, out of the total of eight matches they played. It is a source of gratification to us that we were able to compete successfully against such strong teams as those of the St. Aloysius College, Mangalore, the Government College, Mangalore, the Central High School, Mercara, and the Maharajah's College, Mysore. The teams spent three days in Mysore and as the Dasara Celebrations were on, they had their fill of sight-seeing in that wonderful garden city of India. Wherever our boys went they attracted attention by their good looks, fine build, dignified carriage and sportsmanship, so much so that several prospective fathers-in-law are reported to have come down to Tellicherry from far off Mangalore and Mysore to negotiate marriages on behalf of their pretty daughters!

It is my belief that tours of this nature have immense educational value and now that we have broken new ground we definitely look forward to visiting other places of interest in this Province and beyond.

This enjoyable tour more than compensated for any disappointment that our players may have felt over our deciding to stand down from the Government Victoria College Tournaments at Palghat. We were sorry to have had to give up this usually pleasant trip to our hospitable sister institution in the south. It is some consolation, however, that this happy link with our friends in Palghat has not been broken, as they visited us early this month to play in the Asher Basket Ball and Nedungadi Football Tournaments. We had not much luck in the West Coast Tournaments, although at Basket Ball and Badminton our boys, like the Allied Forces, gave an impressive display in the earlier rounds. The girls'

Badminton Team visited Calicut to play in the finals against the Calicut B. E. M. Girls High School. They put up a hard fight till the end, only losing the match by one point after playing three games. P. V. Yeshodhara, who Captained the team, impressed everybody by her stylish display on which I congratulate her.

The Asher Tournaments, named after the donor and benefactor of our College, Mr. P. D. Asher, saw teams from Palghat, Calicut and Cannanore, competing alongside local Institutions. The Basket Ball Cup was won by the Government Victoria College, Palghat who beat the local Mission High School and Zamorin's College. The Asher Football finals is to be played between the Zamorin's College and the local Mission High School.

In Hockey of the same series the cup was won by us and this was our first tournament victory this year. We look forward to giving a good account of ourselves in the Cricket and Girls' Badminton Tournaments which we expect to stage in the near future.

I congratulate our winsome Physical Director, Sri Varadan and Captains of teams, and players on a successful sporting year.

THE COLLEGE CO-OPERATIVE UNION which is now 24 years old continued to function with its usual vigour and usefulness under the able guidance of its genial Secretary, Sri Chimmer. Our sales last year were for nearly Rs. 5,000 giving us a profit of about Rs. 1,300. A dividend of 6¼% was declared and a rebate of 10½% on purchases was granted to members. Our Reserve Fund has aggregated to Rs. 2428-14-0.

MEDICAL INSPECTION

The medical inspection of the Junior Intermediate Class girls was once again carried out, with characteristic thoroughness, by Dr. Miss Kolendavelu, M. B., B. S. of Cannanore. I am glad that I introduced this new feature in the College administration as it has been of immense benefit to our girls.

Some 110 boys of Class I were examined by our Medical Inspector, Captain Toyle, I. M. S. (Retd.) I am grateful to the doctor for taking such a lot

of trouble over every student and I appeal to the guardians of our charges to remedy the defects pointed out by Captain Toyle.

Ordinarily at examination times the health of our students suddenly deteriorates and our learned doctors suddenly discover our boys suffering from all kinds of terrible diseases which, strangely enough, leave them as soon as our examinations terminate. This year my circular saying that medical certificates will be accepted but the patients detained, kept our students in excellent health.

COLLEGE MAGAZINES. For some years past, in fact since the war began, we have been bringing out only one issue of our College Magazine at the end of our academic year. Articles and poems from the pen of our talented Sub-Collector, Miss Bharati Sarabhai and many other learned persons adorned its pages. I invite you all, ladies and genltemen, to contribute to our Magazine and give our students the benefit of your knowledge and experience. My ambition is to make the College Magazine the forum in which the Old Boys and present students of the College meet and learn from one another. I am grateful to Sri Rama Pisharodi for arranging its publication at considerable cost of time, labour and energy.

The High School pupils have been continuing to edit their Bala Sobha this year and, with each year, its lustre has increased beyond expectation. The little fellows are anxious to make each number excel its predecessor and they really succeed in doing so. I wish you would step into the College some time and feast your eyes on their lovely handi-work done under the fostering care of that able teacher Sri O. K. Nambiar.

BENEFACTIONS

While I am very thankful to Mr. Krishna Bhagath and to Janab Kadarkutty Sahib for their liberal donations to promote the health, welfare and happiness of my students, I also convey my gratitude to Mon. Revel who has given us 50 lovely gramophone records at a cost of Rs. 150, to encourage music, mirth, and harmony among students. Let us hope and pray that his lovely motherland, France, will soon be her pretty self again and that

UNIVERSITY LIBRARY
3 - APR 1945
MADRAS.

Srimathi RAMA BHAI KRISHNA BHAGATH
Donor of Tiffin Room.

ATHLETIC ASSOCIATION

with

P. M. JAYARAJAN, Esq., I. C. S., seated second from the left

PRIZE WINNERS

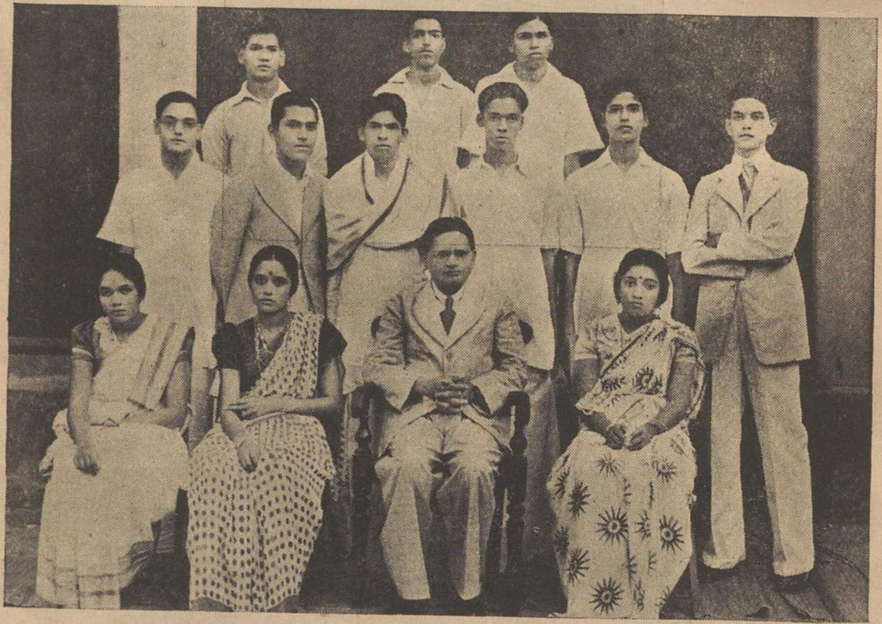

his learned father will soon be back in the beautiful Paris, the sweetheart of the world. To another donor, my learned colleague Sri Rama Pisharodi, I offer my thanks for giving us Rs. 100 for an endowment in memory of his late lamented, brilliant daughter, Miss Amminikutty.

COLLEGE HONOURS

Next to the presidentship of the College Day the highest honour that a College can confer on a non-student is to elect him an honorary member of the College Union or Athletic Association. In recognition of the signal services rendered to the College, during the year 1944-1945, Mr. P. D. Asher has been elected the first honorary member of the Union. In appreciation of the highly meritorious work of Mr. P. M. Jayarajan, I. C. S., in connection with improvements to the Maidan and that way very largely adding to the recreational facilities of the Tellicherry public in general, and the student population in particular, he has been elected an Honorary Member of the College Athletic Association. I extend a most hearty welcome to Messrs Asher and Jayarajan to the Brennen Family.

FUTURE OF THE COLLEGE

With the end of the war already in sight, all the peoples of the world are busy with their plans for post-war reconstruction in all departments of public and private life. Here, in our country, the Government of India and the Provincial Governments and a number of non-official groups are devising schemes to the same end. I feel that we here in Tellicherry must bestir ourselves and do likewise in respect of our College. This educational institution has been in existence for over 84 years. Despite its age, this octogenarian is still confined to its infantile cradle and its swaddling clothes. The College buildings have not increased in size or extent, nor have new courses of study been started widening the scope of its activity. I told you that accommodational difficulties stood in the way of our admitting the numerous students that seek a place in the College. If we could have more spacious lecture halls we could easily provide for 200 students in each Intermediate class. There is a great need to make provision for Natural Science among the subjects of Part III

of the Intermediate Course. That will help our students to apply for and get admitted into the Medical courses. I think this is imperative considering that quite a large number of our men and women students show a partiality for the medical profession.

Recently the Tellicherry Municipal Council passed a resolution urging that the College ought to be raised to the First Grade. We are very much indebted to them for evincing this interest in our progress. This resolution has been followed by others of a similar nature, passed at public meetings in other parts in this District. It cannot be gainsaid that the absence of a First Grade College in such a large area as North Malabar is a great desideratum; and this want ought to be provided for without further delay. I thank our charming Chairman, Alijanab Mammoo Sahib, our genial townsman Rao Sahib Gopalan, and our good Tahsildar, Sri Govindan, for their kind efforts on behalf of this College.

In every College Day Report my learned predecessors and myself have been complaining about the absence of an exclusive play ground for the college. The increase in the strength of both men and women students, and the very inadequate facilities now available, considerably handicap our athletic activities. If, of late, our students have not returned from their tournaments with trophies in such a large number as we would wish them to do, the reason is to be traced to this circumstance more than to the Rationing Officer. In this connection I must express our very warm gratitude to our highly energetic and public spirited Sub-Collector, Mr. Jayarajan, I. C. S., who, after great thought, labour and drive has devised and put into operation a scheme for utilisation of the maidan by the educational and other organisations of the town to the maximum benefit of every one concerned. May his shadow never grow less!

I have detailed above only a few of the numerous things that have to be done for the College. Every one, as I said, is busy with proposals for consolidation and expansion. In our Province new Colleges are springing up in a number of places and in others the existing ones are being raised in their status. Money seems to be plentiful everywhere both in the coffers of the Government

and in the pockets of private individuals. Surely Tellicherry is not an exception? Judging by the readiness with which profiteers pay fines of several thousands of rupees imposed on them by our Chief Magistrate, Tellicherry must definitely be rich. I wish that the public of North Malabar would be a little more enthusiastic and would bestir themselves to use these propitious days for the betterment of this College. I would suggest that you form yourselves into a strong and influential committee, drawn from all communities, get to work earnestly to make plans for the future of this College, approach the Government requesting it to raise it to the First Grade and tap public generosity for creating endowments to award scolarships and create other amenities in the College. I am afraid that if you miss this opportunity a similar one may not recur for many a long day to come, and in the depression that may probably follow the war, the College may have to languish and die. The College is yours and it behoves you to do all that lies in your power and do it now, raise it to the First Grade, provide it with suitable buildings, and add fresh courses of study. In these endeavours you can always command the hearty co-operation of myself and of my learned colleagues.

May I, in passing, refer to the meteoric appearance among us of a generous benefactor who is responsible for a rain of cups and medals in our midst? Physically outstanding, intellectually eminent, he has a heart of gold that showers silver on boys and girls. His popularity, like his goodwill, is great. I, of course, refer to my valued friend Khan Bahadur Sherfuddin, M. A., B. L., our District and Sessions Judge who, I am sure, will not forget my boys and girls from the long list of his beneficiaries. Our relations with the Judiciary have been very felicitous. Hon. Mr. Justice Wadsworth did us the honour of addressing and giving us very sage advice. Mr. Nainar spent several happy hours with us and in those days of food scarcity his solid figure gave us tremendous moral courage. His scholarly successor, Mr. Gopalan, gave us Rs. 200 for Amity Prizes. The next Judge, Mr. Naidu, delivered one of the finest lectures that this College has ever heard, and now we have a born Nawab, Khan Bahadur Sherfuddin, who spends a substantial part of his pay on silver cups and tea parties, and we naturally expect our share from him.

HIGH SCHOOL

STRENGTH: The strength of the School has gone up from 219 to 238, of whom 76 are girls as against 58 last year. Under the new Headmaster's able guidance the extra curricular activities of the School have been greatly expanded with appreciable benefit to its tone and discipline.

An oratorical class has been started for giving training in the art of speaking and declamation to such pupils as show special aptitude.

The Scout troupe was registered as a Unit of the Boy Scouts Association, Madras, in September 1943. The present number of Scouts is 16. They made a fine display of which special mention was made by the District Educational Officer in his inspection report. Certain hobby groups were introduced during the year with the intention of absorbing the extra energy of the pupils and giving them useful and interesting channels of expression. Club swinging was one in which about 24 boys took part; 15 boys were given training in Yogic poses by Sri K. H. Ramaswamy Ayyar, the Physics Lecturer of the College who is an expert in the line. My thanks are due to Sri Madhavan Nambiar and Sri Ramaswamy for their selfless work.

Noticing a tendency on the part of school students to pass by teachers and respectable citizens of the town without any sign of recognition the Principal issued a circular, observing that "For numberless centuries India has been famous for the polished manners and chivarly of her sons and modesty and dignity of her daughters. This College owes its genesis to a British gentleman whose charities have done a lot for this town. It behoves us, therefore, to be models to the town to which we have the honour to belong". I expressed a desire, as distinct from an order, that students should salute their teachers and respectable people of Tellicherry, prominent among them officers. In a fresh circular I had to leave out non-teachers as the students complained that there was no response to their salutations by the elders. I do sincerely hope that elders will co-operate with us to improve the manners of our boys.

In Sri M. Narayanan the School has a talented educationist, and not a pettifogging teacher, as its Headmaster. He is an authority on Malabar Flora

and Fauna and has a number of books to his credit. By bringing his fertile brains and wide experience to bear on his work he has introduced a number of new features in the school administration which has remarkably improved. I congratulate Sri Narayanan and his very able staff on a successful year of work.

BRANCH SCHOOL

STRENGTH: The strength of the Branch School this year is 275 as against 272 last year. The girls alone number 101. This strength represents the maximum that could be accommodated within the School. 12 Moppilah Boys, one Scheduled class boy and one Scheduled class girl are on the rolls.

REVEL STUDENTSHIPS: The School Day was celebrated on the 4th of March last under the presidency of Mon. C. J. Revel, B. A., LL. B. A large gathering of ladies and gentlemen was treated to a delightful programme of dances and dramatic entertainments by the pupils. The President kindly donated a sum of Rs. 110/- to found free studentships in the School in his name. Six pupils of the Branch School are now enjoying Revel Studentships. I convey my grateful thanks to Mon. Revel for his generosity and public spirit.

FREE KITCHEN: In July a free kitchen was opened in the School with funds donated by Mr. P. D. Asher. Poor, needy children are given free meals within the School in the afternoons. On July 14th, Mr. Asher visited the institution. A beautiful reception was accorded him by the children of the Branch School. He inspected the distribution of meals and expressed high appreciation of the quality of the meals given and the organisation and supervision of the distribution.

INSPECTION: In November the School was inspected by the District Educational Officer, North Malabar. His report is a glowing tribute to the work turned out by the School.

My heartiest congratulations to Sri Balakrishna Menon and his staff on a splendid record of work.

CONCLUSION: Ladies and Gentlemen, as I said last year, great and difficult times lie ahed of us and we shall have served our posterity well or ill

according as we leave them a heritage of peace and plenty, goodwill and concord, or perpetuate the present evils of want and discontent, of distrust and universal hate. We of the Brennen College here are anxious to do our bit in this great task and have been doing our humble best to instil into the minds of our youthful charges the paramount importance, not so much of learning a great number of facts as of acquiring habits of accuracy, attention and method, of steady studies, behaviour and disciplined life. It has been our earnest endeavour to place before them such stable landmarks as courage, truthfulness, energy, scholarship, kindness and politeness. The progress is necessarily slow, but it is steady and already we see the academic and moral tone of the College appreciably on the upgrade. In that, I am happy to acknowledge the willing co-operation of every member of my staff, to all of whom I am, indeed, much obliged. My indebtedness to Sri Sankaranarayanan is very great. Very often he has done me the honour of giving me sound, cautionary advice of a nature that only a loyal and sincere friend would. On several occasions during my absence from head-quarters, he has discharged the duties of the Principal with conspicuous ability and success. In his efficiency and sense of duty he is an inspiration to the entire College Department.

For this year's tea-party, with its varied courses and delectable preparations, I convey my thanks to the Refreshments Committee so ably presided over by Sri K. P. Narayana Ayyar who had an energetic assistant in Sri Pisharodi. Years ago Sri Pisharody's energetic work for the College Co-operative Society caused havoc among local book-sellers and stationers. Now that he has turned his attention to savouries and confectionery some of the local hotels will soon have to shut down when he takes charge of the proposed College Canteen. The emotional side of his practical life came to the fore when our Gardener Achu died. Within two days he collected Rs. 300 for the poor widow. He wished to collect more but I stopped him as I was afraid that a big collection might tempt the wives of other menials to make large scale plans of early and widespread widowhood. Sri Pisharodi has always done readily, cheerfully, and energetically any work entrusted to him. By his shrewd commonsense he has saved the College hundreds of rupees. I am highly obliged to him.

To all those ladies and gentlemen who have helped to make these celebrations the success that they are I tender my most hearty thanks. Sri Sankaranarayanan, when moving the vote of thanks, will mention their names. To you, my beloved sister, Padmavathi Asher, I am specially indebted for coming all the way from Tirupur at great expense and personal inconvenience. You bear a name, Asher, that is now on the lips of thousands and deservedly so. The House of Asher has endeared itself to us, Malyalees of North Malabar, by its bounty, kindliness, good-nature, and public spirit. Thanks to the head of the family, Brennen College possesses more silver cups than any other mofussil College in this Presidency. Since July last he has fed and is feeding a number of poor children who bless him and his for the only full meal of the day. He has given us generous supplies of cloth for our needy, deserving students. The Asher benefactions during the Presidential regime of the bearer of that good name have been well over Rs. 2,000. This year's College Day Celebrations have cost us practically nothing, thanks again to the generosity of the House of Asher. Our good President paid for all the sumptuous refreshments served yesterday to 550 students and 60 guests; her husband has borne the cost of all non-endowed prizes, and their lovely, little boy, Chandra Kumar, has defrayed the entire expenses incurred for staging the dramatic performances that you will presently witness. I commend the noble example of the Ashers to prospective Presidents of College and School Days here and elsewhere. What educational institutions need are deeds of kindness in a concrete form translatable into monetary help, food, and clothing and not a mere spate of words that any cheap dictionary will provide and any gramophone will mouth.

Long live the Ashers! Long live our boys and girls! Long live the Brennen College!

M. KARAMCHAND WADE

PRESIDENTIAL ADDRESS

Delivered by

Mrs Padmavati Asher.

Mr Principal, Ladies and Gentlemen.

Let me sincerely thank your esteemed Principal, Dr. Karamchand, for inviting me to preside over the College Day. I deem it unique that your worthy Principal should think of persons other than educationists to occupy the chair on more than one occasion successively of the College Day celebrations of this institution, and that he has chosen to throw the onerous mantle this time on my humble self. The present function affords me an opportunity of renewing my contact with the people of this district for whom I have come to feel a fast affection. Such occasions have been not only delightful to me but prized highly by me as so many honours bestowed on me. My happy feelings are intensified by the fact that for the first time in the annals of this institution a lady has been accorded the rare privilege of discharging the office of President. I would like to interpret this happy choice of a lady as betokening a wide outlook that women like men should be given equal opportunities of serving the country.

My husband and myself are steadily connected with public utility bodies including educational institutions in our area. For the first time Dr. Karamchand has led the way and enabled us to be interested in educational intitutions outside our district. Nothing gives us greater pleasure than to be of some assistance, however humble it may be, to education. If we have been rendering any service to any of you, let me tell you that we have not been prompted to do so by anything like a patronising sentiment. What little we have done or may do hereafter is sincerely meant by us as social service of which instances are many in other countries and are not quite wanting in many provinces of our country. It is incumbent on the monied classes to be of assistance to others. We would very much like that none of you offers us any praise for the small offices done by us. The amount of social sympathy available amongst us, however, is not as much as it ought to be. It has to considerbly fmprove for comparing favourably with the flow of private philanthropy in aid of education found in other countries.

I heartily congratulate all winners this day on their success in the competitions. They have striven for and secured the prices. Let me warn them against resting on their oars. Those who have gone without prizes have only to view their position in a sporting spirit and make a better bid next year. I am much impressed with the report of the working of the college read by the Principal. The results scored at the public examinations are superb. The increasing activity of the College and its

methodical progress under the able and inspiring guidance of Dr. Karamchand are remarkable. Dr. Karamchand with his rare qualities of head and heart deserves great credit for the high degree of success with which he has been shepherding the institution. The able Professors of this institution have undoubtedly been playing their part well by extending to him diligent co-operation in training the students entrusted to their care.

It is a truism to say that youth is man in the making. On what and how you learn will depend your future and the future of the country. The words in which the teachers of ancient India used to exhort their disciples may be placed before you. "Be truth loving" they said: "follow the good and abhor the evil and you will grow to manhood good and great and beneficent". These are simple words but contain everything that counts in life. The several courses of study that you go through are only to help you in seeking the truth. From out of all the things taught by books and your teachers what you are to cultivate is love of truth. "No pleasure is comparable to standing upon the vantage ground of truth" says Bacon. Truth is something that is many-sided and every question will be looked at from many points of view. There are several answers to one and the same question. You are here not only to pass your examinations but to learn to think deeply and wisely and to consider matters in their true perspective.

Physical development should keep pace with the training of the mind. Lack of physical exercise in early days will lead to slothful, lazy and luxurious habits. By playing manly games you will grow up strong and healthy and enjoy the best of happiness. Games besides building up sturdy health teach moral lessons. Endurance and courage are taught by the playing fields. A player has necessarily to curb his temper when he suffers defeats or when he is bruised or pushed aside violently by another. Thus the playing-fields by themselves are schools of manners and morals and prepare you admirably for the trials of life. Above all the team-spirit infused by the play-grounds of schools and colleges will grow into team-spirit in managing the affairs of the country. All of you, boys and girls, should be not passive spectators but active players. The book "Tom Brown's School Days" will give you an idea of the ardent sporting enthusiasm of the average English student.

In most of the countries of the world women have made tremendous progress in all directions. They are not content to be mere wives and mothers. On the arts as well as professional sides they are highly educated and have come into all departments of national life and are making themselves as useful as men. Women in our

country in the past were progressive and made themselves felt in peace and war. Classic chastity was the chief but not the only outstanding characteristic of womanhood. History abounds in matchless womanly valour on the field of battle. In learning, administrative ability and technical skill they owned proficiency. There is no question of making an all-round comparison between the ancient and the modern women. What I mean to say is that our women in those days were much abreast of women in other countries. But how are we to-day? We are behind the times. We are still in the grip of exploded beliefs and usages. We are yet to respond to the trends of modernism. We are a back-number in a world of advancing womanhood. Should we not come out of our narrow grooves and push up to the front?

So far, our educated ladies seeking employment have been evincing a tendency to qualify themselves, for the most part, to be either teachers or doctors. It is up to you, educated girls, to break new ground in choosing your professions. There are courses for which you are psychologically suited and with your natural capacity for making sacrifices you will be able to do very useful service. It is true that the educational facilities available in our country are as next to nothing by the side of the comprehensive state arrangements in force in other countries. Make the best use of the studies provided, however limited they may be. In the immediate future we are likely to have more schools and colleges, or at any rate institutions better equipped for the training of boys and girls. One thing that I wish to urge is that you, educated girls, have to think of taking your places in all the professions, many of which are deemed the game preserve of boys. A change of disposition on your part is long over due. The sooner you come to feel that you are competent to hold all professions, the better it will be for the progress of women in our country.

But the days of political freedom may not be within our sight before we are able to establish social unity. There is much of social work to be done which will be the responsibility of the educated few. You will be expected, on coming out of your college, to undertake strenuous social service. If your education has not inspired you with a feeling that you are a part of the whole country, it is a failure. With your hearts throbbing for the whole country, I trust it is so, you are best fitted to reform our social system. There is a double task to be shouldered. Firstly there is the eradication of the clannishness born of caste system which yet persists and the promotion of goodwill and harmony among the communities. If this is done, that which is clogging the wheel of progress of our country may be said to be swept away and it will be possible for castes and Communities to unite in a truly national outlook.

This way lies the hope of political solidarity of this vast sub-continent richly endowed by Providence with all natural resources.

Cottage industries have been a distinguishing feature of our economy from very early days, Hand-spinning and hand-weaving in particular were in a highly flourishing state, producing fabrics of matchless excellence. The advent of the industrial civilisation turning upon machinery and the factory system accompanied by mass production has been too much of a shock to cottage industries in general in many countries, but ours is one of the countries where the cottage industries have been able to survive the impact of power-driven organisations. They are and will be an integral part of our national life. The hand-spinning industry has been the occupation of a large number of the poorer classes. Especially during the war, the spinning wheel is plying in more homes than formerly. Cottage industries, as a rule, ensure a life of simplicity, purity and pecuniary independence lived mostly in the huts of the villages. There is a wide scope for educated young men and women to carry on rural improvement work including development of cottage industries. Classes may be held to educate the innocent and ignorant people of the villages on the principles of health and hygiene and to awaken in them the need for a better mode of living. All educated young men and women who settle down in villages may devote themselves to service on these lines and any sacrifice is not to be regarded as too great by you in rendering national service in this noble form.

By the time this institution is celebrating its next College Day, most probably the war which has been convulsing the world may have ended. The clash of arms may not be any longer heard and we all may be smiling with peace. But it is not likely to be a time of piping peace, as we have to be busy for a long time with composing things unsettled by the war. War is a positive evil as it means destruction. When once it is started, it has to be answered only by war. Both the aggressor and defender countries equally destroy and destroy and have been rightly described as going mad temporarily during the time they are engaged in war. But "Out of evil cometh good". Even wars have an ethical significance which is that ultimately justice triumphs. The fall of the German aggressor will only vindicate the justice of democracy and its title to live as the symbol of right.

Ladies and Gentlemen, I am afraid I have been tiring your patience. Let us all with a wider vision welcome and heartily join the coming order of things, looking forward sanguinely to an era of greater happiness to mankind and to our country.

I once again thank your Principal for having given me the honour of presiding over the College Day of this institution.

SOME SIDELIGHTS ON THE LATE MR. CANDETH

The average official in India is a great stickler for rules and forms and prestige. He limits himself to rigid routine and, in most cases, is almost a robot initialling mechanically the handiwork of a gerrymandering underling. The exceptions, being few and far between, are all the more refreshing. One such was the late lamented Mr. M. A. Candeth, M. A., LL. B., O. B. E., I. E. S., Barrister-at-law. In him, the artist and the man were much too strong to be kept under by the official. If ever a Joseph Franco, a Sadasiva Reddy or an Abdul Hamid puts his hand to a monograph on Mr. Candeth, we shall be treated to an enchanting tale of a master mind.

People like me, who have wandered all over this country and several others, would be inclined to institute comparisons to bring out the conversational pre-eminence of Mr. Candeth but for the fact that no less a person than the Nobel Laureate, Dr. Rabindranath Tagore, took the loving task out of our hands by describing Mr. Candeth as the best conversationalist in Asia. Where he was, time was not. As sentences glided from his puckish lips, the auditor looked into the twinkling eyes of the polished speaker, who garnished his talk with anecdotes from different climes and forgot all about time. He seemed to enjoy and radiate life so intensely that it was difficult to associate him with death.

The brilliance of his speech was reflected in his writing, which was characterised by much charm and grace. Even the dull monotony of official routine did not damp his poetic spirits which broke through drab drudgery into rhapsodic demi-official communications. In reply to my inquiry as to when I might expect confirmation, he wrote on December 2, 1929:—"Oh! Teacher of Strange Tongues! The Commander of the Faithful has deigned to heed to thy prayer and has laid on me, his unworthy vizier, the command to convey unto thee the glad tidings that the mantle of his protection will, before many moons have waned, decorate thee, for the Valli of Palghat and merchants of repute have conveyed unto him the good report that thou hast been circumspect in speech and discreet in thy relations with thy neighbours; that the slumber of the faithful is no longer disturbed by sounds of unseemly merriment from thy abode; and, even more, that thou hast moderated thy zeal for games of chance such as the uncircumcised indulge in. The veil that hides the future cannot be rent and Allah has ordained what the morrow is to bring, but the wise man pays no heed to the idle talk that passeth from mouth to mouth in the market place nor gives ear to enemies who seek to poison contentment. There is yet time for thy sojourn to the country of the ungodly where it is reported that the women are unveiled and all eat pork. The mercy of the Calif is abundant and the parchment of confirmation may be delivered unto thee even before the caravan starts. Peace unto thee and may thy reputation overspread the land!"

UNION COUNCIL

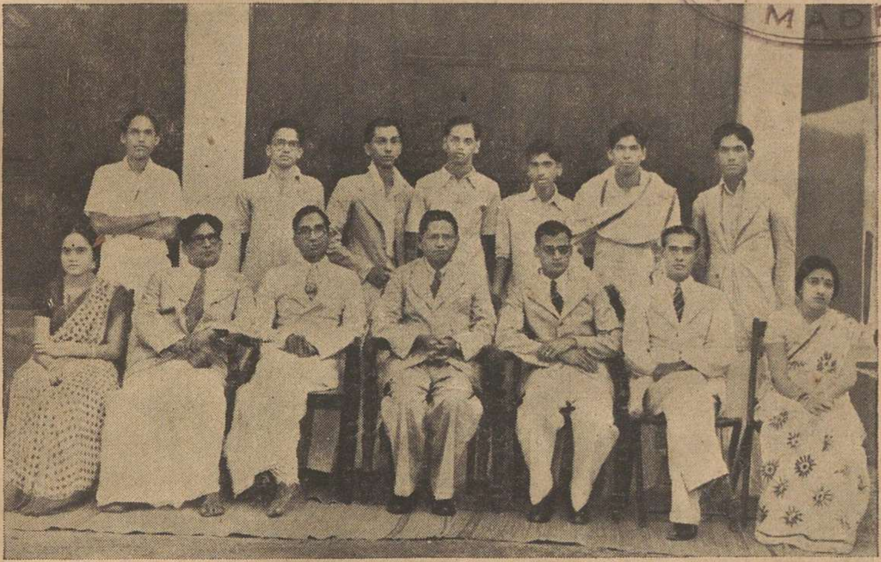

Co-operative Union Committee

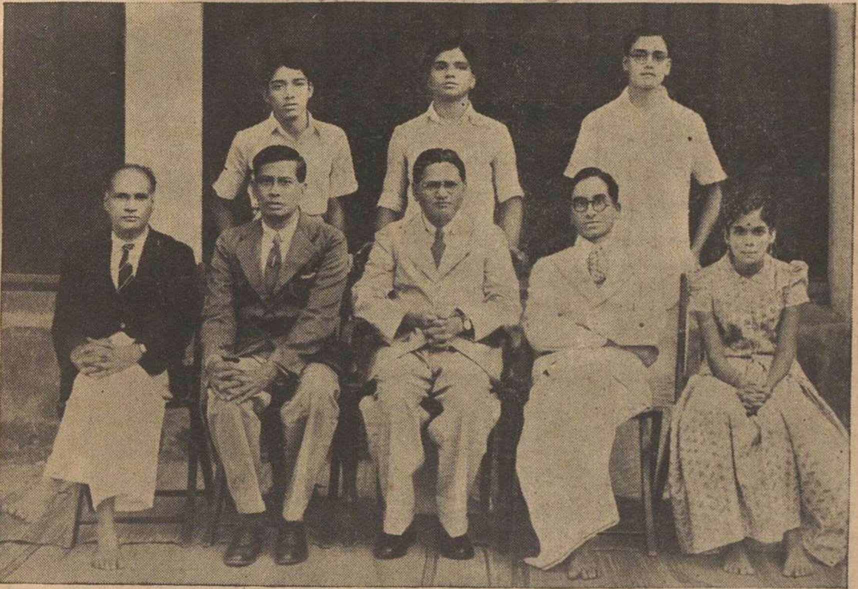

UNIVE... 3 - APR 1945 MADRAS.

HOCKEY TEAM

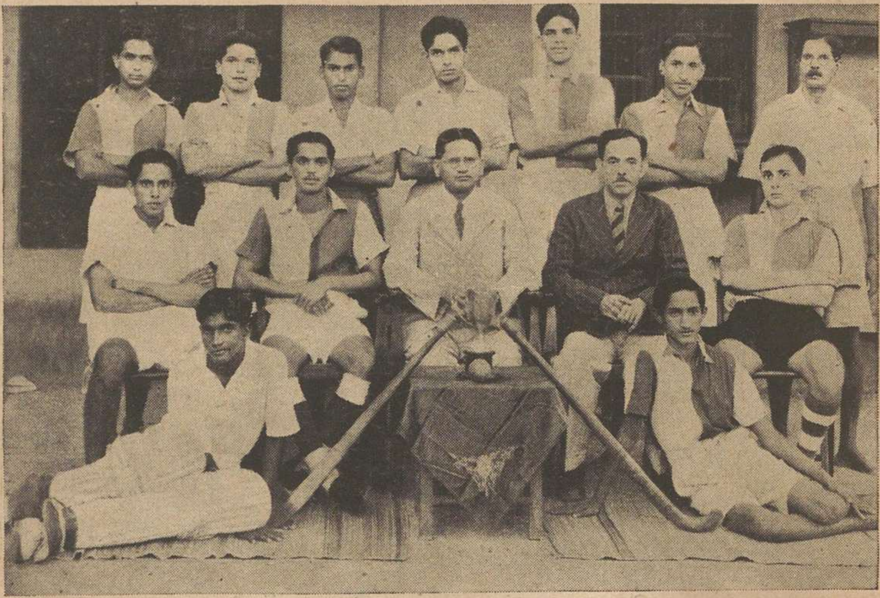

FOOT-BALL ELEVEN

SOME SIDELIGHTS ON THE LATE MR. CANDETH

In India, or for the matter of that in any part of the world, friendship rarely survives strong cautionary advice or blunt statement of unpalatable facts. Mr. Candeth, learned in the lore of the human heart, took the justness and the motive of the criticism into consideration and not allowing notions of official prestige to cloud his judgment, readily admitted his mistake and rectified it. In September 1931, I was pained to notice that a Tamil Brahmin was transferred from Kumbakonam to Tellicherry to serve under a Malayalee officer who was junior to him. I had never met the Brahmin gentleman; and according to prudential canons of conduct prevailing in this Presidency, I had no business to take up cudgels on behalf of an utter stranger and to write off to Mr. Candeth characterizing the posting as strongly smacking of clannishness unbecoming in a man of his culture and education. In his reply to me, dated October 20, 1931, Mr. Candeth says:—"Many thanks for your letter and let me say that it was both generous and good of you to have pointed out what you have done.........Sitting in an office one gets muddle-headed and stupid and also somewhat thick-skinned and you should not hesitate to state things as bluntly as possible. One is apt to miss gentle hints. I know that your only desire in the matter has been to help me and to see that one does not stumble into official bogs for lack of timely warning."

His range of friendships was wide and he was too great a man to care for the political complexion or the official standing of his friends. Here is an example. In December 1927 he invited me and my wife to spend a few days with him. We accepted his kind hospitality and promised to get into Madras in time for dinner on December 29th. On account of an illness in the family, I wired to him regretting my unavoidable absence. He wrote back the same day saying, "We are awfully sorry you are not coming. We had asked Dr. and Mrs. Subbarayan, Pandit Jawahar Lal Nehru, his wife and sister, Mr. and Mrs. N. Subba Rao of Mangalore, and Mr. Ratnaswami, the new principal of the Law College, to meet you. Nehru is leaving on the 30th and the Minister is leaving for Delhi on the 2nd." So the Chief Minister of the Government of Madras, a leading scholar, now Vice-Chancellor of the Annamalai University, and a mighty Congress leader of international renown, met at the table of the "best conversationalist in Asia," to do honour to a petty Lecturer vegetating at Palghat! It was the spontaneity of his generous, democratic consideration for others that soon solidified casual acquaintanceships into dog loyalties.

In Mr. Candeth India lost a brilliant son, Madras an outstanding educationist, Malabar one of her wittiest, most cultured and leading citizens, Kadirur an illustrious child who put her on the map of India, and polished society a conversational "gem of the purest ray serene." May his soul rest in peace and may his memory shape our lives!

M. Karamchand.

THE BEST TONIC

A happy life, with conscience clear
And constancy devoid of fear,
Without a tinge of jealousy
Or falsehood or some secrecy
That wishes well for all around
And won't encroach on others' ground,
But spreading love with beaming smile
That well dispels the bilious style,
Maintains a heart that warms up oft
And keeps for others corners soft,
Believing in fresh air and sun
And vitamins that well reckon,
And takes selected exercise
And elders' timely sound advice
That make you fit, attractive too
With freshness, health to love and woo,
And give you strength of heart and mind
That makes you noble, good and kind,
Is sure a tonic better than
The patents best, say what you can.

Capt. R. C. Toyle.

BEAUTY AND GRANDEUR OF SANSKRIT

by

M. A. Srinivasan, M. A., Minister, Mysore.

The future of sanskrit can be viewed from two aspects, the utilitarian and the cultural. Sanskrit was a precious treasure, a priceless heritage which enshrined the sublimest achievements of human thought and imagination. Deep down in the heart and the bones of every child of Hindusthan was something that was stirred by chant of a great Sanskrit sloka. I cannot see the sunrise at Kanyakumari or the sunset at Agumbe without feeling silently in tune with the Gayitri, though the exact words might not readily be recollected. They who kept alight and carried the torch of such wisdom and culture through the ages were rendering a sacred service though their wordly rewards were sometimes almost invisible. With the prospect of a free India after the war, the cultural renaissance, which had already begun, was sure to receive a new impetus and enthusiasm which would seek nourishment and inspiration from Sanskrit.

People complain that Sanskrit scholars are poorly paid compared to those who have studied English. If a great Hindu Emperor had conquered or colonised the whole or even half of the earth, Sanskrit would have been as important and universal as English, and Sanskrit scholars in greater demand. It is only by an extension of Sanskrit learning and a harnessing of its inspiration and wisdom in the daily needs of the people that the power and realm of Sanskrit could be extended. The great waterfall at Jog was grand, inspiring, beautiful. People came to see it, admired it, and returned to their work. But if it were harnessed, in all its beauty and grandeur, to put power into the hands of men in the fields and workshops, to build and illuminate their homes, to make the country more fruitful and prosperous, then it would sustain, instead of a few care-takers and guides, a whole city and suburb of prosperous people. That was in a way true of Sanskrit. If the Jyotisha Vidwans could predict the future of men and nations with unerring accuracy, if Ayurvedic Vidwans could produce wonder-drugs like Penicillin or the German Nocturne Bee, if Atharva Vidwans could invent or re-discover Vimanas faster and more effective than flying fortresses, asthras and shastras to repel flying bombs and V2's, then England and America, Russia and Germany would come flying to our Sanskrit Colleges and institutions and vie with one another in bidding for our Vidwans and scholars, and Benares and Mysore would be more famed and flourishing than Oxford or Harvard.

THE CONSOLATIONS OF LITERATURE *

T. K. Balagopal, II U. C.

The part played by literature in providing us with pure pleasure and recreation is more prominently felt in war time than at any other times. For war brings in its wake tremendous stress and strains which prove too heavy a burden on our already frayed nerves. And it is universally accepted that great literature more than anything else soothens our nerves and helps us maintain our mental equipoise. It is true that there are myriads of other diversions for man to give him rest from his hectic activity; but they are often accompanied by baneful after effects. They cannot like literature impart an untainted pleasure. So in Britain, which next to Malta is experiencing the worst 'rain of fire' from the heavens, there is a growing demand for books. All kinds of people flock to the library and choose from the shelves according to their taste.

It would be no cynicism to say that the world is full of hollow pretensions and the most cunning sophism. Friends who put on a warm smile at our approach would not scruple to stab on the back. This applies only to mortal, breathing friends. But look at our real friends, the books. We do not come across a single instance wherein an individual has been deceived by reposing his confidence in books which have stood the test of time. In life many a man is harassed by the so called 'Inferiority complex'. Well has Henry Ward Beecher said "We need not feel inferior when once in company of grand literature. By the shelves of a magnificent library we can walk with the utmost confidence sure of being received by the great men smiling on us. We can pick up at random an Emerson, a Milton or a Shakespeare and command him to instruct us at any time of the day." When in the company of great books we are awed by the great and the mysterious; we are oblivious to every sublunary influence and we can muse and contemplate in quiet silence up on the transience of every earthly possession. Our petty concerns are for gotten and in an expansive mood we can exclaim

"Good nature and good acts ever follow;
To err is human to forgive divine"

---

* Prize Essay

In short we seem to hold communion with the Almighty and our spirits experience an unique tranquility.

Men that have left their 'Footprints on the sands of Time', have realized that literature is immensely potent in drawing us from the 'Miry slough of Despond,' and making us happy and contented. Notwithstanding the fact that Johnson was steeped in great sorrow by the death of his mother, with his characteristic rapidity he produced, in a fortnight after her death, his renowned 'Rasseles' with which he was able to pay her funeral expenses. He forgot his sorrow in the joy of creation. Lamb was able to forget the agonies of mind caused by his lunatic sister by devoting himself to writing the most delightful essays.

Liteature awakens us from the sorrow in which we have fallen and urges us to put our shoulders to the wheel. Lincoln when overwhelmed by the pressing duties of the state used to lie down under a willow tree and read the 'Decline and fall of the Roman Empire' till twilight gave place to inky darkness. He went home amply refreshed by this dip into the springs of literature, and was able to pursue his work with new vigour. Not unfrequently did he seek inspiration from a 'Life of Washington' when crestfallen. Even the 'Atrocious' Napoleon who has been so much censured by an unsympathetic world and characterized by English writers as the 'Devil in human form' sought recreation and rest in literature. During the Egyptian expedition or in the Italian campaign he would have with him a select number of books, and when the lurid sun sank beneath the horizon, spreading a ghastly light on the mangled and dying bodies in the field, Napoleon, who in spite of his stolid heart had a soft place for suffering man would retire to his bivouac unable to bear the sight of such destruction and forget himself by devoting to the most passionate pursuit of literature.

Literature awakens our mind from its dorment state and opens to us vistas of the immense possibilities of life. It exhorts and spurs us to greater and greater efforts. The poet was certainly right when he wrote

'Lives of great men gained and kept
Were not attained by sudden flight,
They while their companions slept
Were toiling upwards in the night.'

UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT 1946
M...

THE CONSOLATIONS OF LITERATURE

The heavy burden of Vidya Sagar's multifarious duties was appreciably alleviated by his untiring devotion to literature. The same sentiment has been expressed by Gandiji who says that he has no firmer friends than some of his well chosen books. He derives immense delight from them and they have so intimately woven themselves into his daily life, that they have become his inseperable companions. These are not exaggerated or distorted facts; they are quite in keeping with truth and any student of literature will find ample justification in their commendation of books. 'Tell me your friends and I will tell you who you are' said Smiles. Similiarly a man can be judged by the books he reads. He never feels lonely who is in the company of good works. He feels the throb of life. He lives in a world that is different but not cut away from the real world. It would not be untrue to exclaim

'Friends may come and friends may go,
But books stand by us for ever.'

Shall it be hyperbolical to say that literature is a panacea for all the sufferings which man is heir to? Even when seriously sick one can roam about the world in imagination; with a good book in his hand he forgets the acuteness of his agony, his imagination carries him to the freezing north pole or the burning equator. What a host of pleasant recollections do those two marvellous novels—'The Christmas Book' and 'Wuthering Heights' awaken in us! We are transported in the twinkling of an eye to the chilly christmas in London where everything is hilarious except old Scrooge sitting in his counting house looking askance at his clerk.

The immense value of literature and its absolute necessity for the smooth running of life cannot be brought home more forcibly than by the following remark of Milton. "A good book" he epigramatically says "is the precious life blood of a master spirit." Posterity has come to understand the significance of this statement and vox populi is certainly vox dei. Life is indeed a tumultous ocean-full of heart breaking sorrows and corrosive anxieties and Literature stands high as a never failing beacon, beckoning to the ship-wrecked men and guiding them from the terrors of the deep to the safety of the harbour of optimism and cheerfulness.

IF.

Miss. Angela Joseph, I U. C.

If......... If the sun forgot to rise......... [If men were irrational...... If the Taj Mahal had never been built......... If there was no such thing as a college magazine......? As far as the east is from the west, so wide are the possibilities that lie within this seemingly puny word of two letters, IF. O Omnipotent IF, we love thee, we fear thee, we tremble in thy presence.

If there was no college magazine? Why, then this would never have come into print. Not a major calamity surely, for in spite of it the globe will whirl on in space, the moon shine down and the lakes reflect it as before. The sea will not dry up, neither will a comet appear. But there is the vague possibility that some budding genius may lie unmanifested, hidden like a pearl in some deep dark ocean cave waiting for the hand of the diver.

If the sun forgot to rise!!! Oh terrible vision of chaos, strife, darkness and............last an eternal silence, the unbroken silence of the grave; Ghastly thought. Let's escape out into the bright sunshine; and there he is shining down with the same smiling face he wore when we were yet toddlers. Thank God this grim possibility is to happen, if it is to happen at all, aeons and aeons after this frail earthen vessel is broken.

If men were irrational? All the lives that were, are, and to be, would all be freaks and the universe itself would be an endless unfertile waste stretching from eternity to eternity. Men would be no different from the beasts whom we now call our irrational brethren. It is too sad to think of a world of irrational men.

Suppose the Taj Mahal was never built. The world would lose a beauty spot, history would lose a monument, science a tremendous marvel of architecture and art—it would lose its inspiration. For, did it not make a great soul to cry out.

"Though empires crumble to dust and centuries are lost in shadows, the marble still sighs to the stars "I remember".

for

"Time has no pity for the human heart, he laughs at its sad struggle to remember".

"I remember"—but life forgets, for she has her call to the Endless: and she goes on her voyage unburdened, leaving her memories to the forlorn forms of beauty.

A GIMPSE OF PARADISE

K. Vijayan, II U. C.

Stretched at ease in the depths of my luxurious armchair, rocked by the caressing night-winds, my mind had involuntarily taken a journey into the unknown region of thought. I know not for how long I remained thus when from afar there came the faint strains of a distant melody. There was a mystic, unearthly note in it that called one to Paradise. The majestic chords, full, bold, and magnificent came pouring in like cascades of inexhaustible harmony. It was the Heavenly hosts singing. A strange transformation was going on within me. My body seemed to have acquired an ethereal lightness and I felt myself borne to the sublime regions above by some unknown presence. The vast blue horizon with all the azure of the sea, with all the radiance of the stars, grew wider and wider. Behold! the gates of heaven had opened ushering me to the stupendous abode of the great unkhown. Quietly there rose before me a majestic splendour and all about me bloomed the rarest blossoms which recalled to my mind the Garden of Eden. The fragrance of those bewitching flowers intoxicated me. An ineffable ecstasy filled my very being. Calm, serene tranquility reigned all around. Presently everything seemed to be effaced and confounded before my eyes. A brilliant profusion of light illuminated the threshold. Through the blinding lustre I could descern a figure all wrapped in light—the figure itself the light. A long trail of brightness remained in the wake of this luminous figure—a path of glory marked by Holy Feet. The celestial music had died away and I was alone—alone with the Divine Creature, prostrate, breathless; and I was rendered unconscious of outward objects. Involuntarily my eyes closed and I sank on my knees before Him.

A gentle touch at my elbow roused me. I turned to behold the smiling face of my mother. The brief moment of divine bliss was only a dream after all! Could the dear mother divine the presence of the wondrous light that shone in my eyes.

MY HOUSE

S. R. Prabhu, II U. C.

On the web of a spider, the quaint story goes,
A painter once painted a golden leafed rose,
In the land of Be-merry, it's said, the folk sing
A song that was writ on a butterfly's wing.

I built me a quiet grey cottage of stone
Where I and my Love could be living alone,
With a hearth warm and a glowing door with a latch,
Two diamond-paned windows set deep in the thatch.

So softly, so softly, I creep up the stair,
The walls drawing closer, grew chilly the air,
Till my dreaming is over and darkness enshrouds
The house of my heart that was built on the clouds.

THE APPARITION

K. V. Devidas, I Class.

It was a pleasant evening after a noisy summer shower; and I was on my way back home from my cousin Sanker's house.

The crimson rays of the setting sun were on the green bright hill side Spread: the pearly raindrops on the grass shot bright rays into the wayfarer's eyes.

Walking all alone was I with not a mate to chat with; and oft my mind began to fly in dreamlands as it pleased its whim.

Before my fancy's eyes slid by one after one those pictures dim of varied scenes of by-gone days, some sad, some happy, some weird.

I saw myself, on mamma's lap, to pluck her earrings stretch my hand while she laughed at her child's mischief with sweet warm kisses on my cheeks.

This brought me to my mother's death, the sad, sad sight of the funeral march! Deep I sighed when I recalled her exit with all that's sweet in life.

The death scenes, followed those of ghosts, the twilight lands and spectral forms; then, up from dreams I found myself afoot, alone, in a truly eerie place.

By now t'was well nigh growing dark, and I had reached a burial place beside a full spread banyan tree with dim dusk's twilight all around.

No fond belief in ghosts have I; yet then my lonesome surroundings well with my reverie did agree, to create a strange vague sense of fear.

The wind was sighing from the boughs; dark forms peeped from 'mongst the rocks; the owl's hoot broke from the leafy trees at which my languid frame shuddered.

Then dimly in the scanty light a form before my eyes I saw; higher it rose as it approached nearer up the hill-side path. Vague it was and shadowy, human though its face did seem; as it advanced I could perceive a dark shade spread around its head.

I gazed aghast, and staggered on trembling like a frightened mouse. It seemed the hard ground did give way beneath my infirm shivering feet.

And on it came; trees round me reeled; at once a torch up on me flashed! "Whence come you Das?" out spoke the form! It was my uncle Govindan!

THE CHARM OF MUSIC

Miss Jaya Toyle, Class I.

The word music itself suggests musing and amusing and in both we find combined with the word music, real intonation amounting to music. So if we take into consideration "The charm of music" we do find a certain amount of gentleness of Rhythmic alarm which soothens and stimulates. The degree of soothening and stimulation depends upon the degree of melodious gradation in musical notes. The wondrous charm of Music and it's effect on human beings, animals and birds have been from time to time proved to it's height and the varied and timely or untimely gradations in the charm of musical notes from the lowest to the highest have been analysed to perfection.

Music starts with natural music of birds, that caused by the breeze playing through the luxuriant clusters ol leaves, that of the water falls "in cataract after cataract" and the rush of water in the winding streams. Then there is the musical language which has its own charm and the charm is enhanced with poetic music where rhyme and rythm which form an echo of the sense refine the vibrations in musical notes. Musical notes with their charm drive sorrows away and chaseth the worldly cares.

They soothen the irritated and irritable nervous system and charm them to rest and regenerate them. If the charm of music does not soothen one's nerves as above said one is an abnormal person and this is exemplified in the words of Shakepeare when he said about Cassius. "He has no music is him". We know of the snake charmers and how they play certain tunes to stupefy dangerous and venomous hooded-snakes to the extent of making them forget their venomous ways and how wild animals are made to forget their ferocious ways. We know in everyday life how melodious music has helped us many a time to dispel our sorrow, anxiety depression or worry. It is a balm which soothens best.

How the charm of the regimental band helps the soldiers to march miles and miles without feeling the strain of the long stretch and how well even war horses behave at the melody of sweet music and how all these are made to forget the impending danger, even at the time of death. How the wondrous and

glorious charm of music drives away the worldly cares is proved every day. Take for instance a lullaby and how the charm of it soothens the tender nerves of a baby and puts it to sleep. It also helps us to forget the acuteness of great pain. All these things seem to be the inspiring charm of music given to us by the creator to help us to develop the waves of music in harmonious combination. It teaches us to live in harmony. In the hurry and scurry of everyday life we forget such harmonious adaptibility only to remember it when music's charm calls us to order. Sri Krishna's flute and Orpheus's lyre are well known to us. Are we not thus controlled and influenced by the charm of the vibrations of effective music according to the 'Ragas' or 'Raginis' or Swarams and Anuswarams. The charm of music whether natural, scientific or martial is really wondrous.

"The charm of music well patrol
Through hardened hearts and soothen nerves;
It's magical hypnotic role
For mental peace so wondrous serves."

College Day Dramas — Boys

Senior Girls

UNIVERSITY LIBRARY
3 - APR 1945
MADRAS.

Sixth Form 1944 - 1945

വള്ളത്തോൾ: മലനാട്ടിന്റെ മഹാകവി.

നാലപ്പാട്ട് ബാലാമണിയമ്മ.

വള്ളത്തോൾക്കവിതകൾ ഉരുവിട്ടു പഠിക്കാത്ത—കൂടക്കൂടെ അവ പാടി ആനന്ദിയ്ക്കാത്ത—സ്കൂൾകുട്ടികളേയോ അഭ്യസ്തവിദ്യരായ ചെറുപ്പക്കാരേയോ ഇക്കാലത്ത് കേരളത്തിൽ കണ്ടെത്താൻ പ്രയാസമാണ്. നമ്മുടെ ജീവിതത്തിൽ അത്രയേറെ അലിഞ്ഞുചേൎന്നിരിക്കുന്നു ആ മഹാകവിയുടെ സന്ദേശം. ഭാരതഭൂമിയുടെ പ്രാചീനവും പാവനവുമായ ചൈതന്യമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗാനങ്ങളിലും ഉയിക്കൊള്ളുന്നത്. അദ്ദേഹം അവയെ ഉടുപ്പിടുവിച്ചതോ, സ്വച്ഛവും മൃദുലവുമായ കേരളസംസ്കാരത്താൽ. കേരളീയർ അവയിൽ നിർവ്യാജമായൊരു സഹാനുഭൂതിയെ മണത്തറിഞ്ഞു. ഏറെക്കാലം വേണ്ടിവന്നില്ല, മലയാളത്തറവാടുകളിൽ കുട്ടികൾ സങ്കീൎത്തനങ്ങൾക്കുപകരം അദ്ദേഹത്തിന്റെ "ഒരു ചിത്രം"— ഭക്തിരസമൊഴുകുന്ന ആ മധുരഗീതം—പഠിച്ചു ചൊല്ലിത്തുടങ്ങാൻ.

നമ്മുടെ പൂൎവ്വസ്വത്തായ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങളെ അദ്ദേഹം പുറത്തെടുത്തു തേച്ചുമിനുക്കിയതോടുകൂടി അവയുടെ സൌന്ദൎയ്യത്തിൽ കവിലോകത്തിന്റെ കണ്ണഞ്ചിപ്പോയി! കുറച്ചിടകൊണ്ട് നവീനഭാഷാകവിതയിൽ ദ്രാവിഡവൃത്തങ്ങൾക്കേ സ്ഥലമുള്ളു എന്നാകത്തക്കവണ്ണം അത്ര വമ്പിച്ചതായിരുന്നു അതിലദ്ദേഹത്തിന്നു കൈവന്ന വിജയം. ഇയ്യിടെ ആരംഭിച്ചിട്ടുള്ള പുരോഗമനസാഹിത്യപ്രസ്ഥാനത്തിന്നും, താനറിയാതെതന്നെ അദ്ദേഹം മുന്നോടിയായിട്ടുണ്ട്. "മാപ്പ്" "ഉണ്ണാനില്ല ഉടുപ്പാനില്ല" എന്നിവയോടു കിടപിടിയ്ക്കത്തക്ക ഒരു പുരോഗമനകവിത പിന്നീടു ഭാഷയിലുണ്ടായിട്ടുണ്ടോ എന്നു ഞാൻ സംശയിയ്ക്കുന്നു.

കേരളസാഹിത്യത്തിന്റെ ഓരോ പ്രസ്ഥാനത്തിലും അദ്ദേഹം മുന്നണിയിൽ നടന്നു. അനേകം യുവകവികൾ കുട്ടികളെപ്പോലെ ആദരവോടും അനുകരണേച്ഛയോടും കൂടി അദ്ദേഹത്തെ പിൻതുടൎന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുരളി

അംബരപ്പേക്കുന്ന വനഗഹനതകളിലൂടെയോ വീർപ്പുമുട്ടിയ്ക്കുന്ന ഗിരിശൃംഗങ്ങളിലൂടെയോ അല്ലല്ലോ അവരെ നയിച്ചത്. അസുഖപ്രദമായൊരു മണം പരത്തുന്ന ചളിക്കണ്ടുകളിൽ അവരെ അത് ചപ്പിളി കൊട്ടിച്ചതുമില്ല. വിശുദ്ധിയും വിശാലതയുമുള്ള നദീപുളിനങ്ങളിൽ നെൽച്ചെടികൾ തളിർത്തു തഴച്ചു വളരുന്ന വയൽപ്പുരപ്പുകളിൽ, അതവരെ കൊണ്ടുനടന്നു.

രചനാസൌന്ദര്യത്തിൽ മികച്ചുനില്ക്കുന്നവയാണ് വള്ളത്തോളിന്റെ കൃതികൾ. അവയുടെ സവിശേഷഗുണങ്ങളാണ് പ്രസാദാത്മകതയും ദേശാഭിമാനസ്ഫൂർത്തിയും. ആർഷഭൂമിയുടെ മഹിമയേയോ വന്ദ്യരായ തത്സന്താനങ്ങളുടെ ഗുണപൌഷ്കല്യത്തേയോ കുറിച്ചു പറയേണ്ടിവരുമ്പോഴെല്ലാം, ഈശ്വരനാമോച്ചാരണമാത്രത്താൽ തുഞ്ചത്താചാര്യനിൽ നിന്നെന്നപോലെ, മധുരഗംഭീരങ്ങളായ വാക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു കുത്തിയൊലിയ്ക്കുന്നു.

"അമ്പോ മഹിമാവിതാർഷഭൂവേ, തവ
വൻ പോക്കളത്തിലും നിഷ്കാമകാഹളം;"
വേടക്കുടിലിലും ബ്രാഹ്മണ്യസമ്പത്തി-
വേശത്തെരുവിലും ചാരിത്രസൌരഭം!" (കൊച്ചുസീത)

"ബ്രഹ്മചാരിണി ഗേഹിനീത്വത്തിലും;
കർമ്മകാരിണി നിസ്പൃഹാത്വത്തിലും;
ധർമ്മവർദ്ധിനി ദാരുണാപത്തിലും;
തന്മണൊളുന്നനുരൂപയെന്തിലും" (ആരറിഞ്ഞു)

ഒന്നുരണ്ടുദാഹരണങ്ങൾ മാത്രമാണിവ. വള്ളത്തോൾക്കവിതയുടെ ചോരയോട്ടത്തിൽ ഏതാണ്ടു രക്താണുക്കളുടെ സ്ഥാനം വഹിയ്ക്കുന്നുണ്ട് ഇത്തരം പ്രയോഗങ്ങൾ.

ഭാരതീയജനതയുടെ ഓരോ ഹൃദയസ്പന്ദനവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൃതികളിലൂടെ മലനാട്ടിന്റെ മനസ്സിലും മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുന്നു. ഇന്ത്യ യുഗയുഗാന്തരങ്ങളായി ആരാധിച്ചുപോരുന്ന ആദർശങ്ങളേയും ആ വന്ദ്യമാതാവിന്റെ ജീവിതത്തെ കാർന്നുമുറിയ്ക്കുന്ന ദുഃഖങ്ങളേയും ആ കർമ്മഭൂമിയുടെ മാറിമാറിക്കൊ

ണ്ടിരിക്കുന്ന ഇഷ്ടാനിഷ്ടങ്ങളേയും ഇത്ര സൂക്ഷ്മമായി വിശകലനംചെയ്തു പാടിപ്പോന്ന മറെറാരു കവി നമ്മുടെ നാട്ടിലുണ്ടായിട്ടില്ല.

മിക്ക കവികൾക്കുമുണ്ടായിരിയ്ക്കും ഓരോ ഇഷ്ട വിഷയം. പ്രായേണ അവരുടെ മികച്ച കൃതികളെല്ലാം ആ വിഷയത്തെ ഏതെങ്കിലുംവിധത്തിൽ പരാമർശിയ്ക്കുന്നവയായിരിക്കുമെന്നു കാണാം. അല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ ആത്മസൌന്ദര്യം പൂർണ്ണമായി പ്രതിബിംബിയ്ക്കുന്നത് അവയിലാണെന്നുപറയാം. വള്ളത്തോളിന്നാകട്ടെ, ഏതു വിഷയത്തേയും സ്വന്തമാക്കാൻ കഴിയും. ഏതൊരു വിഷയത്തെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിയ്ക്കുമ്പോഴും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത സംഗീതക്കൊഴുപ്പുള്ളതാണ്; ഉചിതപദവിന്യാസമാണ്; ധർമ്മബോധത്തെ ഉയർത്തുന്നതുമാണ്.

"ശുദ്ധമാംഭവൽക്കവനാമൃതം നിദ്രാണമാം
ബുദ്ധിയിൽപ്പോലും പുത്തൻതേജസ്സൊന്നിയററുന്നു;
നീതിതല്പരത്വത്തിൻ വിത്തിനെപ്പാകീടുന്നു;
നൂതനാശയങ്ങളെ പ്രത്യഹം വിളയിപ്പൂ;
ജ്ഞാനത്തിൻ മാധുര്യത്തെസ്സരസം ഘോഷിയ്ക്കുന്നു;
ഹീനമാം സ്വാർത്ഥത്തേയെസ്സൌമ്യമായ് വിലക്കുന്നു."

15 കൊല്ലം മുമ്പാണ് വള്ളത്തോൾക്കവിതയെപ്പററി ഞാനീവരികളെഴുതിയത്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിതകൾ വീണ്ടും ഞാൻ പലവുരു വായിച്ചിട്ടുണ്ട്; വായിയ്ക്കുന്നുമുണ്ട്. അന്നെനിയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നതും ഈ വരികളിൽ അടങ്ങീട്ടുള്ളതുമായ അഭിപ്രായത്തിന്നു ദാർഢ്യം കൂടിവരികയാണ്.

മലനാട്ടിലെ മഹാകവിയാണദ്ദേഹം.

മുരിയ്ക്കിനോട്

I

ജനങ്ങൾ വന്ധ്യദ്രുമമേ, നിനക്കു
തടം ചുവട്ടിൽപ്പണിചെയ്വതില്ല;
ഒരിററുതണ്ണീരുമൊഴിപ്പതില്ല;
സംപൂജ്യനാമോ ഗുണഹീനനാ-
യോൻ?

ഈ മന്നിനെ കേരമുഖദ്രുമങ്ങ-
ളത്യുത്തമസ്വാദുഫലങ്ങളാലെ
ഹാ! വേണ്ടപോലെന്നുമനുഗ്രഹിയ്ക്കെ
യാക്കാദരം നിഷ്ഫലനായ നിന്നിൽ?

കായഞ്ചു പൂവാണ്ടിലൊരിയ്ക്കൽ-
മാത്രം
നന്നായുദിച്ചാൽമതി ധന്യനാം നീ:
വല്ലപ്പൊഴും കാണുമൊരു സദ്ഗുണ-
ത്താൽ
ദോഷോത്തരനും ഗുണിയായ്ഭവി-
യ്ക്കാം.

കത്തിയ്ക്കുവയ്യാത്ത വെറുംവിളക്കു,
രസാദിബന്ധം തടവാത്ത കാവ്യം,
നിരൂപമാം രൂപമിവയ്ക്കുതുല്യം
ഫലംജനിയ്ക്കാത്ത മരം മുരിയ്ക്കേ

II

പുഷ്ടാഭമാം പൂനിരകൊണ്ടു മററു
വൃക്ഷാദിയെപ്പോലമലൻ വസന്തൻ
നിസ്സാര, നിന്നേയുമലങ്കരിപ്പോ-
നെങ്ങാമഹാന്മാർക്കിഹ പക്ഷഭേദം?

എന്നെങ്കിലുംനിൻകടപൂക്കളീശ-
പാദാംബുജാതാർച്ചന ചെയ്വതുണ്ടോ?
അതിന്നവയ്ക്കർഹതയില്ല താനും,
തൽസൌഭഗം സർവ്വവിഗർഹണീയം:

ആപ്പൂക്കളിൽസ്സൌരഭലേശമീശൻ
കനിഞ്ഞു നൽകാഞ്ഞതു തന്നെയുക്തം
അല്ലായ്കിൽ, നിൻദുർമ്മദവായ്പിനററം
കാണില്ല; നാഥൻ നിഖിലജ്ഞനല്ലി.

പൂവെന്നുപേരുള്ളൊരുവസ്തുവായാ-
ലെടുത്തുചൂടും രമണീജനങ്ങൾ
നിൻപൂക്കളെക്കൈവിരൽകൊണ്ടുകൂടി-
ത്തൊടില്ല; നോക്കില്ല; നിനപ്പതില്ല:

മോടിപ്പകിട്ടിൽച്ചിലപാമരന്മാർ
മയങ്ങിയേക്കാം തവപൂവുകാണ്കെ

തന്വംഗിമാർ തൻ ചികുരം തലോ-
ടാൻ
ഭാഗ്യം ലഭിയ്ക്കാത്തതു പുഷ്പമാണോ?

ഒരെഗ്ഗുണം-മെയ്യഴകെന്നതൊത്ത
നിരക്ഷരന്നിങ്ങുപമാനമായ്ത്താൻ
നിർഗ്ഗന്ധമാം നിന്നുടെ രക്തപുഷ്പം
രചിച്ചദേവൻ ചരിതാർത്ഥനായി:

III

വീട്ടിയ്ക്കുമാത്തേക്കിനുമുള്ളൊരന്ത-
സ്സാരം തരിമ്പും വിധിനൽകിയില്ല;
കഷ്ടം! ബഹിസ്സാരതപോലുമില്ല;
നൂനം ഭവജ്ജന്മമിതെത്ര തുച്ഛം!

ആരെങ്കിലും ദുർഗ്ഗ, നല്ല വല്ല
പണിയ്ക്കുമായ് നിന്നെയെടുപ്പതു-
ണ്ടോ?
ഉള്ളുക്കെഴാതുള്ളൊരു ദുർബ്ബലന്മാ-
രിപ്പാരിലെന്തിന്നു മനഹ്ഹർത്തന്നെ:

IV

നിഴൽപ്പടം പാതകളിൽപ്പരത്താൻ
പുരാതനം പുണ്യമെഴാത്ത നിന്നൊ
കടുത്ത ചൂടേററു വശംകെടുന്ന
നേരത്തുമിങ്ങധ്വഗരാർപ്പതുണ്ടോ?

ച്ഛായാസമേതൻ നിറവേററിടുന്നി-
തെവ്വൻ സ്വധർമ്മം സകലാഭിനന്ദ്യം
ആവന്ദ്യനാം ബോധിയെയിങ്ങു കാൺകെ
വിച്ഛായ, നീ ലജ്ജ വഹിപ്പതില്ലേ?

അങ്ങിങ്ങു നാലഞ്ചു ദലങ്ങളുള്ള
കൊമ്പെട്ടുപത്തുണ്ടു ഭവദ്വപുസ്സിൽ
അപ്പോഴമേയച്ഛദ ശാഖനായ
വടദ്രുവെന്നോ കരുതേണ്ടു നിന്നെ?

ആപാദചൂഡം കടുമുൾപ്പടപ്പാ-
ലേകാന്തഭീമം ഭവദീയരൂപം
ഈ നിന്റെ സമ്പർക്കമശേഷജീവ-
ജാലത്തിനും വർജ്ജിതമെന്നു ചൊൽവൂ:

കൂടൊന്നു കെട്ടിക്കുടിപാർക്കുവാനും,
വിഹാരവിശ്രാന്തികൾ കോലുവാനും
നിശ്ശേഷപക്ഷിപ്രകരത്തിനും താ-
നേകാവലംബം മരമായിരിയ്ക്കെ,

നാടോടിയാമബ്ബലിഭുക്കുപോലും
സ്വയാത്രയിൽ ക്ഷീണതയാർന്നുമാ-
ഴ്കെ,
ഹേ കണ്ടകാകീർണ്ണതനോ, ഭവാന്റെ
കൊമ്പാശ്രയിപ്പാൻ കൊതികൊൾ-
വതുണ്ടോ? (യുഗ്മകം)

മുരിയ്ക്കിനോട്ട്"

സ്വശില്പകൌശല്യമെടുത്തു കാട്ടി-
ദ്ദൈവം ചമച്ചീടിന പത്രിഗാത്രം
നീശാഖയാലൊന്നു തലോടുവാനായ്
ത്തപസ്സുചെയ്തീടുക തന്നെവേണം.

വേലിയ്ക്കുനിൻകൊമ്പുകൾനന്നു;
പക്ഷെ,
മുറിച്ചെടുപ്പാനൊരുവൻ മുതിന്നാൽ
നീക്രുദ്ധപാഴ്മുള്ളുകൾകൊണ്ടുകുത്തി-
ക്കീറിപ്പുരുക്കേറ്റുകയല്ലി ചെയ്വൂ:

V

ഒരുന്നതൻ സ്വാദുഫലാവനമ്രൻ-
നാമ്രാഗ്രിമൻ നിന്നരികത്തുനിൽപ്പൂ;
ക്ഷുദ്രാവകേശിദ്രുമമെ, വൃഥാനീ-
യവങ്കലീർഷ്യാലുത പൂണ്ടിടുന്നോ?

നിനക്കുമാച്ചൂതവരന്നു മമ്മ-
യൊന്നാണു ഭൂദേവി; സഗർഭ്യർനിങ്ങൾ
എന്നാലയാൾതൻസുഗുണങ്ങളൊന്നു
പോലും ഭവാനിൽക്കണികാണ്മതില്ല:

ധന്യൻ മഹാശാഖിയവൻ സ്വജന്മ-
ഭൂതാപമാറ്റുന്നു നിഴൽപ്പരപ്പാൽ.
അത്യല്പശാഖാദലനായ നീയൊ
തന്മാതൃഭൂമിയ്ക്കു വെറും ഭരം താൻ!

പൂങ്കോകിലം പൂന്തളിരാസ്വദിച്ചാ-
ത്തേന്മാവിനേ നിഷ്കപടം സ്തുതിയ്ക്കെ,
ഹാ! നിൻെറ പൂക്കൺകൾ തുടുപ്പ
തെന്തേ?
സ്തുത്യർഹനാക്കിങ്ങതിഗർഹനാം നീ.

ഈശൻെറ തങ്കക്കുസുമങ്ങൾ,
കൊച്ചു-
കിടാങ്ങൾ തൻപാർശ്വമണഞ്ഞുവെ
ന്നാൽ
അവർക്കു തേന്മാവതു തേൻനിറച്ച
പഴങ്ങൾനൽകിക്കൃതകൃത്യനാകും:

അത്താവിൽ നീ നിന്നുടെക്രുദ്ധമൂർത്ത
മുൾക്കൂട്ടമാന്നീടിന മേനി കാട്ടി,
ആച്ചാരുപുഷ്പങ്ങളെ ഹന്ത! പേടി
പ്പെടുത്തിനില്ക്കുന്നതു യുക്തമാമൊ?

അന്യോപകാരം സ്വയമാചരിപ്പാ-
നാവില്ലയെന്നാലതുഃവണ്ട; പോട്ടെ:
അഹോ! പരാർത്ഥപ്രഹതിയ്ക്കുമാത്ര-
മൊരുങ്ങി നില്ക്കുന്നവനെത്രനീചൻ!

VI

നീ ജാതിയാൽ സ്വർഗ്ഗമപങ്ക്തി
യോടു
സമാനനെന്നോർത്തുതെളിഞ്ഞിടുന്നോ:

എങ്ങോസ്സുരദ്രുക്കളശേഷകാംക്ഷാ-
പ്രദങ്ങൾ? എങ്ങോഫലശ്ശൂന്യനാംനീ?

സ്വാരാട്ടുചെയ്യും പരിചര്യയേററു
സുരദ്രുമൌഘം തലപൊക്കിനില്ക്കെ,
നീയോമുരിയ്ക്കേ, പരമാക്കമാക്കും
വേണ്ടാത്തമട്ടിൽത്തൊടിയിൽക്കി
ടപ്പൂ:

* കല്പദ്രുമൂലത്തിലശേഷനാഥൻ
കുടുംബമോത്തീശ്വരനല്പിവാഴ്വു:
നിന്മൂലഭൂവോ കുടിപാർപ്പിടംതാ-
നുറുമ്പുകൾക്കും ചിതലിൻനിരയ്ക്കും.

പാലാഴിയിൽജ്ജന്മമെടുത്തുവി
ണ്ണിൽ-
കേറിജ്ജയിപ്പൂ വിബുധദ്രുമങ്ങൾ,

നീപാഴ്ഴക്കൊക്കെ നിറഞ്ഞമണ്ണിൽ
മുളച്ചുനിൽപ്പൊനവിടത്തിൽമാത്രം.

കല്പദ്രുമം കല്പകദാരുതന്നെ,
മുരിയ്ക്കു നീ പാരിൽ മുരിയ്ക്കുതന്നെ,
ഒരീയലെന്തിന്നു പതത്രിരാജ-
സാമ്യം കൊതിയ്ക്കുന്നിതു ജാതിമൂലം.

VII

ആപ്പൂക്കളൊ,കൊമ്പുകളാദ്ദലങ്ങ-
ളാ,രൂപമാ,ക്കതസിതമാം ശരീരം,
ഏവം പിതാവിൻപ്രതിരൂപമാംനീ;
ക്ഷേത്രപ്രഭാവം ഫലിയാതെപോയി!

എനിയ്ക്കൊരഭ്യർത്ഥനമാത്രമുണ്ടു
നിന്നോടയേ ഭൂരുഹപാശ, കേൾക്കൂ:
നീ നിൻപിതാവെന്നവിധംസ്വതുല്യ-
സന്താനസൃഷ്ടിയ്ക്കു മുതിർന്നിടൊല്ലെ!

കെ. വി. മാനൻഗുരുക്കൾ.

---

* ശ്രീശിവപഞ്ചാക്ഷരീമന്ത്രത്തിന്റെ ധ്യാനശ്ലോകത്തിലെ തത്വമോർക്കുക.

വിദ്യാലയങ്ങളിലെ മതപാഠം

ഈശ്വരബോധത്തിന്റെ ആഗമത്തെപ്പററി ബ്രഹ്മവാദികളുടെ ഇടയിലുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങൾ വിവിധങ്ങളാണ്. ചൈതന്യപൂർണ്ണമായ ജീവിതത്തിനുശേഷം മൺമറഞ്ഞ പിതൃക്കളുടെ സ്മരണയിൽനിന്നാണ് മനുഷ്യനു ദൈവചിന്തയുണ്ടായതെന്നും മതത്തിന്റെ ആരംഭം പ്രേതാരാധനയാണെന്നും ഒരു പക്ഷമുണ്ട്. മിന്നൽപ്പിണർ, കൊടുങ്കാററ്, അഗ്നിപർവ്വതം ഇത്യാദി പ്രകൃതിയുടെ ഭീകരങ്ങളായ ഭാവഭേദങ്ങളാണ് മനുഷ്യനിൽ ഈശ്വരചിന്ത ഉത്ഭവിപ്പിച്ചതെന്നു മറെറാരു പക്ഷം. നിർമ്മാണശീലനായ മനുഷ്യൻ തന്റെ കരകൌശലത്താൽ വിവിധ വസ്തുക്കൾ നിർമ്മിക്കുന്നതുപോലെ നിഖില പ്രപഞ്ചവും അതിൽ കാണുന്ന വികാരവിശേഷങ്ങളും അജ്ഞാതമായ ഏതോ ഒരു ശക്തിയാൽ സൃഷ്ടമായതാണെന്നു മനുഷ്യൻ അനുമാനിച്ചതിൽനിന്നായിരിക്കാം ഈശ്വരചിന്താവിർഭാവമെന്നു വേറൊരു പക്ഷവുമുണ്ട്. സുഖാന്വേഷകനായ മനുഷ്യൻ ദുഃഖത്തിൽ കിടന്നുഴലുമ്പോൾ അവനു "നിർവൃതി നൽകുന്ന ഒരു നിശ്വാസമോ" അഥവാ അവൻ "സങ്കല്പത്താൽ സൃഷ്ടിക്കുന്ന ഒരു അന്യൂന വസ്തുവൊ" ആയിരിക്കാം ദൈവം എന്നും സിദ്ധാന്തിക്കുന്നവരുണ്ട്. തത്വചിന്തയുടെ ഫലമായാലും അശക്തതാബോധത്തിന്റെ പ്രതിഫലനമായാലും ദൈവവിശ്വാസം മനുഷ്യപ്രകൃതിയിൽ ലീനമായിക്കിടക്കുന്ന ഒരു ജ്ഞാനവിശേഷമാണെന്നുവേണം പറയുവാൻ. അതിനു മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ സുസ്ഥിരമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. എവിടെനിന്നാണ് എവിടേക്കാണ് എന്നറിവില്ലെങ്കിലും താൻ പെരുവഴിയിലാണെന്നു ബോധമുള്ള ഒരു സഞ്ചാരിയാണ് മനുഷ്യൻ. ഇരുവശത്തും ദൈർഘ്യബന്ധമുള്ള ഒരു രേഖയെപ്പോലെ അവൻ കേവലം ഒരു ശകലവസ്തുവാണ്. അതിനാൽ 'സകലബോധം' (സമഗ്രത എന്നൊന്നുണ്ടെന്നും അതിനെപ്പററിയുള്ള ബോധവും) അപരിഹരണീയമാണെന്നും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടാണ് ദൈവബോധം വിജ്ഞാനത്താൽ വിച്ഛേദ്യമൊ മൌഢ്യത്താൽ മാർജ്ജനീയമോ അല്ലാതിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ വിവിധമായ വിജ്ഞാനഘട്ടത്തിൽ അതു വിവിധമായ രൂപം കൈക്കൊള്ളുന്നു. അണ്ഡസ്ഥമായ പക്ഷിസത്ത്വത്തിന് തന്റെ ലോകം ജലമയമായ ഒരു ഗോളമായും നീഡസ്ഥമായ പക്ഷിക്കുഞ്ഞിന് തന്റെ ലോകം ഹരിതമായ മേലാപ്പോടുകൂടിയ ഒരു ഡോലികയായും ശാഖാശിഖരത്തിൽ തത്തിയെത്തിയ വിഹഗബാലന് തന്റെ ലോകം അനന്തമായ വിശാലതയായും തോന്നുന്നു. ഇതോരോന്നും അനുഭവസിദ്ധമായ സത്യാവസ്ഥയാണല്ലോ.

ഐശ്വരചിന്ത സങ്കോചത്തിൽനിന്നു വികാസത്തിലേയ്ക്കും, പരിമിതാനുഭവത്തിൽനിന്നു ഒരു വിസ്തൃതിയിലേയ്ക്കും നശ്വരതയിൽനിന്നു അനശ്വരതയിലേയ്ക്കുമുള്ള പ്രയാണമാണ്. അതു ദ്രവ്യമയമായ സ്ഥൂലദേഹത്തെ ആത്മീയമായ സൂക്ഷ്മതയിലേയ്ക്കും അനർത്ഥമായ അന്ധകാരത്തിൽനിന്നു അർത്ഥവത്തായ പ്രകാശത്തിലേയ്ക്കും വൈരൂപ്യദുഷ്ടമായ ക്രമരാഹിത്യത്തിൽനിന്നു സുന്ദരമായ നിയതിയിലേയ്ക്കും മനുഷ്യനെ നയിക്കുന്നു. ഈദൃശാനുഭവത്താൽ ഭാസിതാനന്ദരായ സിദ്ധന്മാർ നിർവ്വചിച്ച ആചാരവിശേഷങ്ങളാണല്ലോ മതപദ്ധതികൾ. എന്നാൽ ആശയങ്ങളെ ഭാഷയായും ആദർശങ്ങളെ ആചാരങ്ങളായും പരിവർത്തനം ചെയ്യുമ്പോൾ ഗ്രന്ഥങ്ങളും കർമ്മപദ്ധതികളും ഉത്ഭവിക്കുകയും കാലക്രമത്തിൽ അവയുടെ സാങ്കേതികത്വം മതാന്വേഷകന്മാർക്കു പ്രതിബന്ധമായി ഭവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു.

ഗ്രന്ഥങ്ങൾ വഴിയായും ആചാരപഥങ്ങളിൽക്കൂടിയും മതങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുവാനുള്ള പദ്ധതികളുടെ മുഖ്യ ന്യൂനത സാങ്കേതികത്വമാണ്. ഓരോ മതവും അതിന്റെ ജന്മഭൂവിന്റെയും ജനനകാലത്തിന്റെയും അന്നത്തെ ജീവിതസമ്പ്രദായത്തിന്റെയും സ്വഭാവവിശേഷങ്ങളെ ഉൾക്കൊണ്ടിരിക്കും. ബൈബിൾകഥകളുടെയും ഉപനിഷദാഖ്യാനങ്ങളുടെയും സങ്കേതങ്ങൾ അപാവരണം ചെയ്തു അവയിൽ സഞ്ചിതങ്ങളായ ആശയങ്ങളെ ഗ്രഹിക്കുന്നതു ഏററവും സാഹസമായിരിക്കുന്നു. സങ്കുചിതമായ അർത്ഥഗ്രഹണത്താൽ അന്ധവിശ്വാസവും യാഥാസ്ഥിതികത്വവും വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അനുഭവജന്യമായ അനുഭാവവും വിജ്ഞാനജന്യമായ വീക്ഷണവിശേഷവുമില്ലാതെ മതഗ്രന്ഥങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ പ്രയാസം.

വിദ്യാലയങ്ങളിൽനിന്നു ബാലന്മാരുടെ ചിന്തകളെയും വികാരങ്ങളെയും മതവിശ്വാസങ്ങളുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനങ്ങളായ ഉറവുകളിലേക്ക് തിരിക്കണം. എന്നാൽ സാങ്കേതികത്വത്തെ അവർ ജയിക്കും. പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ വിശാലത പ്രകൃതിയുടെ ഗാംഭീര്യം, മനുഷ്യന്റെ മഹത്വം സാഹിത്യസംഗീതാദികലകളുടെ സൌന്ദര്യം ഇവയെല്ലാമാണ് യഥാർത്ഥമതത്തെ മനുഷ്യഹൃദയത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠാപനം ചെയ്യുന്നതു്. ഇത്തരം വിഷയങ്ങളിൽ വേണ്ടത്ര ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കുകയാണ് നമ്മുടെ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ മതപരമായി ചെയ്യാവുന്ന ഉത്തമസേവനം. പാഠ്യവിഷയങ്ങളിൽ മനസ്സിരുത്തുന്നതിനുപുറമെ വിദ്യാർത്ഥികൾ അദ്ധ്യയനസഞ്ചാരങ്ങൾ ചെയ്കയും പ്രകൃതിയുടെ നാനാഭാവവിശേഷങ്ങൾ—പർവ്വതങ്ങൾ, താഴ്വരകൾ, നദികൾ, , ജലപാതങ്ങൾ, ചന്ദ്രികാസുന്ദരമായ രാവുകൾ, ഉദയാസ്തമയങ്ങൾ, അനന്തമായ സ്ഥലവിശാലതകൾ

ഇവയെല്ലാം പ്രകൃതിമദ്ധ്യത്തിൽ ജീവിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ അവർ കാണുകയുംവേണം. നിശ്ശബ്ദതയുടേയും ഏകാന്തതയുടേയും സന്ദേശങ്ങൾ അവർ ശ്രവിച്ചിരിക്കണം. മഹൽകഥാശ്രവണം സജ്ജനസംസർഗ്ഗം, സഹോദരസേവനം ഇത്യാദി ധർമ്മവിശേഷങ്ങൾ അവർക്ക് സാധിക്കണം. ചിത്രകല, സംഗീതം, നടനം എന്നിങ്ങിനെയുള്ള സുകുമാരകലകൾ അവർ സ്വാഭിരുചിക്കനുസരിച്ചു പരിശീലിക്കണം.

ഗൃഹരംഗത്തിൽവെച്ച് ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളും ശേഷം മതപാഠങ്ങൾ. ഗുരുജനങ്ങളുടെ ധ്യാനപാരായണാദ്യാചാരങ്ങളും ഈശ്വരഭയത്തോടുകൂടിയ ജീവിതവും ബാലന്മാരെ വേണ്ടത്ര മതവിശ്വാസികളാക്കിത്തീർക്കും. കാലക്രമത്തിൽ അവർ യഥാർത്ഥ മതഭക്തന്മാരായിത്തീരുകയുംചെയ്യും; മതഭ്രാന്തന്മാരായിത്തീരുകയുമില്ല.

ഭാരതത്തിൽ അനവധി മതമാർഗ്ഗങ്ങളുണ്ട്. ഐക്യത്തിനും ശക്തിക്കും അവയുടെ വൈധർമ്മ്യത്തെക്കാൾ സാധർമ്മ്യത്തെയാണ് നാം പ്രബലപ്പെടുത്തേണ്ടത്. മതഗ്രന്ഥങ്ങളെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു ദുർഗ്രാഹ്യങ്ങളായ കഥകളും തത്വങ്ങളും ബാലന്മാരെ പഠിപ്പിക്കുന്നതിനുപകരം വിദ്യാലയജീവിതത്തെ അഗാധവും വിശാലവുമായ പ്രപഞ്ചശക്തിക്കനുരൂപമായി വികസിപ്പിക്കുകയാണ് നമ്മുടെ കർത്തവ്യം. അതാണ് മതങ്ങളെ മനസ്സിലാക്കുവാൻ സഹായിക്കുന്ന അദ്ധ്യാപനം. "ഒരു മതം, ഒരു ജാതി, ഒരു ദൈവം മനുഷ്യന്" എന്ന മഹാവാക്യത്തിന്റെ അർത്ഥം മനസ്സിലാക്കുവാനുള്ള വഴി അതാണ്. ഭാരതത്തിൽമാത്രമല്ല സർവ്വരാഷ്ട്രങ്ങളിലും അതാണിന്നത്തെ ആവശ്യം.

എം. നാരായണൻ ബി. എ., എൽ. ടി.

പ്രണാമം

1.

പോവുകയല്ലി ഗുരോ വിശ്രമത്തിനായ് ഭവാൻ
ഭാവുകമണയ്ക്കട്ടെ ഭാവിയങ്ങയിൽ നിത്യം
കാലത്തിന്നലംഘ്യമാം കാൽവെപ്പിനുണ്ടോ ചെറു
ബാലകക്കേഴമഭിലാഷത്തിൽദ്ദയാലേശം!
അശ്രാന്തമേറക്കാലം ജോലിചെയ്തിട്ടുമൊട്ടും
വിശ്രാന്തി വേണ്ടെന്നോതാനാവില്ല ഞങ്ങൾക്കാക്കും
ഉത്തമ ഗുരുഭവാൻ യാത്രചോദിക്കുന്നള-
വുത്തരമൊരക്ഷരംപോലുമുച്ചരിക്കാതെ,
നീരുറവോലുംകൺകളൊപ്പിയിക്കല്ലൊശാല
നേരുകയാണങ്ങേയ്ക്കു ഭാവുകോദയംമേന്മേൽ:

2

നാളെയുംപതിവുപോൽ പുസ്തകങ്ങളുമേന്തി-
ക്കോളേജിൽപ്പഠിയ്ക്കുവാൻ ഞങ്ങൾവന്നെത്തും; പക്ഷേ,
കേൾക്കുകയില്ല ജ്ഞാനോദ്ദീപകങ്ങളാം ഭവ-
ദ്വാക്യങ്ങളെത്രനേരം കാത്തുകാത്തിരുന്നാലും!
കണ്ണുകളപ്പോഴൊന്നു ചിമ്മിയാൽമതി: മുമ്പിൽ
വന്നുനില്പതുകാണാം ഭാസുരം ഭവദ്രൂപം.
എന്നുമീവിദ്യാലയസുന്ദരാന്തരീക്ഷത്തിൽ
മിന്നുമേ ഭവദ്വാക്യനിർമ്മലജ്യോതിർഗ്ഗണം.

3

അക്ഷയഭാസ്സേന്തിടും വ്യോമചാരികളായ
നക്ഷത്രാദികളല്ലീമിത്രങ്ങളങ്ങേയ്ക്കോർത്താൽ
അവർതൻപരിചയമെന്നെന്നും പുതുക്കിക്കൊ-
ണ്ടവിടുന്നിനിയുള്ള നാളുകൾ നയിക്കവേ
ഇക്കലാലയത്തിന്റെ ദുസ്ത്യജസ്മരണക-
ളുൾക്കരുന്നിങ്കൽത്തെല്ലുശല്യമായ്ത്തീരുന്നെങ്കിലോ!
അവിനീതാഗ്രിമന്മാരാമിക്കുമാരന്മാരുടെ
യവിവേകത്തെബ്ഭവാൻ പൊറുക്കാതിരിക്കുമോ?
വത്സലഗുരോ! ഭവാൻ സ്വീകരിക്കുമാറാക
വത്സരാം ഞങ്ങൾ ചെയ്യും സാദരപ്രണാമങ്ങൾ.

കെ. കേശവൻവാഴുന്നവർ, VI ഫാറം A.

[23-12-44-ന് ശ്രീ. പി. കെ. കോരു, എം. ഏ., എൽ. ടി., അവർകൾക്ക് അദ്ധ്യാപനപ്രവൃത്തിയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോകുന്ന അവസരത്തിൽ സമർപ്പിച്ചതു്.]

* കണ്ണുനീർത്തുള്ളി

പരിമിതമായ പരിധിക്കുള്ളിൽ വിഹരിക്കുന്ന ഒരു ഭാഷയിലെഴുതപ്പെട്ടതുകൊണ്ടുമാത്രം പ്രചാരം ലഭിക്കാതെ സ്തംഭിച്ചുനില്ക്കുന്ന അനഘങ്ങളായ അനവധി കൃതികൾ മലയാളഭാഷയിലിന്നുമുണ്ട്. 'സാഹിത്യലക്ഷ്മിയെപ്പൊട്ടിച്ചിരിപ്പിച്ച സൌഹിത്യമേകി'യ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ ഭാവനാസുഭഗമായ ഫലിതപ്രവാഹം ആ മഹാനെ വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ വാടാവിളക്കായി ഉയർത്തേണ്ടതായിരുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ നാനാതുറകളിലും കടന്നുചെന്നു അവയിലെ വൈരൂപ്യങ്ങളേയും വൈവിദ്ധ്യങ്ങളേയും കണ്ടറിഞ്ഞു കുലുങ്ങിച്ചിരിച്ച മോഹനാംഗിയായ ആ കവിതാകാമിനി സമസ്തവിശ്വത്തിലെ സഹൃദയലോകത്തിന്റെ കണ്ണും കരളും കവരു ലാലസിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. എന്നാൽ കേരളത്തിന്നപ്പുറം അതിന്നു കാൽകുത്തുവാൻ കഴിയാത്തതിന്നു കാരണം മലയാണ്മയിൽ ജനിച്ചുവെന്നതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. പ്രാചീനസാഹിത്യഭണ്ഡാഗാരം തുറന്നുനോക്കാതെതന്നെ, വിശ്വോത്തരസാഹിത്യരത്നങ്ങൾ ആധുനിക മഹാകവികളിൽനിന്നും നമുക്കു നിരവധി ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. സ്നേഹഗായകനായ ആശാന്റെ നളിനി വിശ്വസാഹിത്യത്തിലെ ഒരു മാനസസരസ്സാണ്. പ്രകൃതിഗായകനായ വള്ളത്തോളിന്റെ മഞ്ജരികളിൽ വിരിഞ്ഞ കുസുമാവലികളോരോന്നിലും ഉറന്നൊഴുകുന്ന വറ്റാത്ത മരന്ദം പാനംചെയ്യാൻ കേരളഭാഷാനഭിജ്ഞരായ സഹൃദയ ഭൃംഗങ്ങൾക്കു കഴിവില്ലാതെപോയി. കൈരളിയുടെ കണ്ണുപുണ്യാവതാരമായ ഉള്ളൂരിന്റെ കണ്ണഭൂഷണം വിശ്വഭാഷയായ ആംഗലവാണിയിലായിരുന്നു വിരചിതമായിരുന്നതെങ്കിൽ! കൈരളിയുടെ കലവറ തുറന്നുനോക്കുവാൻ വൈദേശികർക്കു താല്ക്കാലിപ്പല്ലേ്യാ?

ഇതെല്ലാം മഹാകവികളിൽനിന്നുള്ള നേട്ടങ്ങളാണ്. എന്നാൽ മഹാകവിപദം ആരോഹണം ചെയ്യാത്തവരാണെങ്കിലും അത്യുത്തമങ്ങളായ കലാസൃഷ്ടികൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുമ്പോൾ മുന്നണിയിൽത്തന്നെ സ്ഥലംപിടിപ്പാൻ കെല്പുള്ള യുവകവികളും കേരളത്തിലേറെയുണ്ട്. 'കണ്ണുനീർത്തുള്ളി'കൊണ്ടു സഹൃദയഹൃദയം കവരു അത്തരമൊരു സ്ഥാനം അധിരോഹണം ചെയ്ത പുണ്യശ്ലോകനാണ് ശ്രീ. നാലപ്പാട്ട് നാരായണമേനോൻ. ദിവംഗതനായ സഞ്ജയൻ പറഞ്ഞതുപോലെ 'ഒരു രണ്ടാം ക്ലാസ്കവിയുടെ ഒന്നാം ക്ലാസ് കവിത'യാണ് കണ്ണുനീർത്തുള്ളി.

രസാഭിജ്ഞനികളുടെ മുഴക്കോൽ കൊണ്ടളന്നാലും കലാശില്പത്തിന്റെ മാററുരക്കല്ലിലുരച്ചാലും കറമററു നില്ക്കുന്ന ചുരുക്കം ചില മലയാളകവിതകളിലൊന്നാണ് കണ്ണുനീർത്തുള്ളി. ആംഗലമഹാകവി ടെനിസന്റെ Tear drops ന്റെ മൂലമു

---

* ശ്രീ. കോരപ്പൻ ഗുരുക്കളുടെ സ്മാരകമായി നടത്തിയ മത്സരപരീക്ഷയിൽ ഒന്നാം സമ്മാനത്തിന്നു അർഹമായതു.

മിയിലാണ് ഇതങ്കുരിച്ചതെന്നിരിക്കിലും കാലാമർമ്മത്തിന്റെ അന്ത്യാട്ടശമഹിമയുടെ കുളിർനീർ നുകൎന്നു അതങ്ങിനെ തഴച്ചുവളൎന്നു. ചൈതന്യസുന്ദരമായ ജീവിതവിമർശങ്ങൾ അഗാധമായ പ്രപഞ്ചതത്ത്വങ്ങൾ തുടങ്ങിയ അമൃതമയങ്ങളായ അനവധി കനകഫലങ്ങൾ ആ മുററിത്തഴച്ച സാഹിത്യശാഖിയുടെ ചില്ലകളിൽ കായ്ച്ചു. മൂലഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഛായാ മാത്രമായ ഇംഗ്ലീഷു വിവൎത്തനം വായിച്ചിട്ട് ആംഗലപണ്ഡിതന്മാർ അറിയാതെ 'അസ്സൽ' എന്നു പറഞ്ഞുപോയി.

പ്രേയസിയുടെ അകാലമൃത്യുവിൽനിന്നുറന്ന ഒടുങ്ങാത്ത കണ്ണുനീരാണ് സഹൃദയഹൃദയത്തെ അമൃതധാരയായിത്തീൎന്ന കണ്ണുനീർത്തുള്ളി. സ്വഭാൎയ്യാമരണം; അതുമാത്രമാണതിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. എന്നാലും അതിലുൾക്കൊള്ളാത്ത ജീവിതവിമർശങ്ങളില്ല. അവിടെയാണ് നാം നാലപ്പാടിനെ നമസ്കരിച്ചുപോകുന്നത്. ആ പ്രതിഭാസമ്പത്തിന്റെ പ്രതിഭാസത്തിൽ പ്രതിഫലിക്കാത്ത പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ പ്രവൎത്തനങ്ങളൊന്നുംതന്നെയില്ല.

അനന്ത, മജ്ഞാത, മവൎണ്ണനീയ
മീലോകഗോളം തിരിയുന്നമാൎഗ്ഗം
അതിങ്കലെങ്ങാണ്ടൊരിടത്തിരുന്നു
നോക്കുന്നമൎത്ത്യൻ കഥയെന്തുകണ്ടു!

ദാമ്പത്യത്തിന്റെ മധുരഫലം പ്രേയസിയുടെ ഉദരത്തിൽ മൊട്ടിട്ടേയുള്ളു; അപ്പോഴേക്കും ആ ലതമുകുളത്തോടൊപ്പം കരിഞ്ഞു ചാമ്പലായി. മാറത്തടിച്ചു വിലപിക്കേണ്ട ഈ ദാരുണസംഭവം കവിയെ മനുഷ്യനും പ്രകൃതിയുമായുള്ള ബന്ധത്തെയൊന്നു തുലനംചെയ്തുനോക്കുവാനാണ് പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. ഈ അപ്രതീക്ഷിതമായ അത്യാഹിതത്തിന്റെ കൊടുങ്കാററ് കവിയെ വിഷാദമൂകനാക്കിയെങ്കിലും അദ്ധ്യാത്മജ്ഞാനത്തിൽ അടിയുറച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൌരുഷം നശിച്ചില്ല, വിവേകിയായ ഒരു യതിയുടെ നിയന്ത്രണശക്തിയോടെയാണ്, കവി ആ സംഭവത്തെ വീക്ഷിക്കുന്നത്. അതാണ് ആ ശ്ലോകത്തിൽ ഉടനീളം ഒഴുകുന്ന ചൈതന്യപ്രഭാവം. ആ കവിരത്നം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ആകത്തുകയൊന്നു തൂക്കിനോക്കിയ രീതി എത്ര മോഹനം!

"ദുഃഖസങ്കുലമെങ്കിലും നൈരാശ്യന്റെ വിഷയധൂമത്തിൽ കവി അന്ധമായ ആലസ്യത്തിന് വശംവദനായി അനുകമ്പക്കിരക്കുന്ന ഒരൊററ വരിപോലും കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിൽ കാണുകയില്ല. കരുണരസപ്രധാനമായ ആ കാവ്യത്തിലെ സംസ്കാര പ്രാചീനഭാരതത്തിലെ അരണ്യാശ്രമങ്ങളിൽനിന്ന് പൊങ്ങിയൊഴുകിയതാണ്.

ഉരുക്കിടുന്നു മിഴിനീരിലിട്ടു
മുക്കുന്നുമുററവും ട്ടുവതൈകശില്പി

മനുഷ്യഹൃത്താം കനകത്തെയെന്തോ
പണിത്തരത്തിന്നുപയുക്തമാക്കാൻ.

പ്രപഞ്ചനാഥന്റെ വ്യത്ഥകർമ്മങ്ങളെന്ന് പ്രാകൃതർ തെറ്റിദ്ധരിക്കുന്ന ഓരോന്നും ഉന്നതങ്ങളായ ഓരോ ഉദ്ദേശങ്ങളെ ഉന്നംവെച്ചുകൊണ്ടുള്ളതായിരിക്കും. അപ്പോലെതന്നെ ദുഃഖാഗ്നിയിൽ നീററിയെടുക്കുന്ന മനുഷ്യഹൃദയത്തെ തന്റെ ഉലയിൽ വെച്ചു മൃദുലപ്പെടുത്തുന്നതിന്നും നൂതനങ്ങളായ ചില കൊത്തുവേലകൾകൊണ്ടു അതിനെ കലാസുഭഗമാക്കുന്നതിന്നും വേണ്ടിയുള്ളതുമാണ്. കനകത്തിന്റെ കതിരൊളിയെഴുന്നതാണ് മനുഷ്യഹൃദയമെന്നിരുന്നാലും അതിന്ന് അതിന്റെ കാഠിന്യവുമുണ്ട്. കദനത്തിന്റെ ഉലയിൽവെച്ചേ ഭുവനശില്പിക്ക് അത് പണിത്തരത്തിന്ന് പററിയ നിലയിൽ മയപ്പെടുത്താനാവൂ! ഈ സമുന്നതജ്ഞാനമാണ് മാറത്തടിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു പ്രാകൃതവിലാപത്തിൽനിന്ന് നാലപ്പാടിനെ വിമോചിപ്പിച്ചത്. എന്നാലും ആ കവിതയിൽ അങ്ങോളമിങ്ങോളം തുളുമ്പിനില്ക്കുന്ന ശോകത്തിൽ നിശ്ശബ്ദമായി ബാഷ്പംപൊഴിപ്പാൻ സഹൃദയരെല്ലാം നിർബ്ബദ്ധരായിത്തീരുന്നു.

"ഒരേകളിപ്പാട്ടമൊരേകളിക്കു
ത്തൊരേകളിക്കൊട്ടിലൊരേവികാരം
ഒരാൾക്കുമററാൾ തണൽ"

ഇത്തരത്തിലുള്ള ബാല്യകാലത്തിൽതന്നെ ഇണങ്ങിച്ചേർന്ന ആ നവമിഥുനത്തിലൊന്നു എയ്തുവീഴ്ത്തപ്പെട്ടാൽ ദുഃഖിക്കാത്ത ഹൃദയമുണ്ടോ? കാലത്തിന്റെ അലംഘ്യമായ ആജ്ഞയെക്കുറിച്ച് കവിക്കാക്ഷേപമില്ല; ജനനവും വളർച്ചയും മരണത്തിന്റെ സന്ദേശവാഹകരാണ്. ജീവിതം മൃത്യുവിന്റെ വിരാമതിലകത്തോടുകൂടിയേ പൂർണ്ണമാവൂ. എന്നാലും—

"ആവട്ടെയെന്തിന്നു തളിർത്തുനില്ക്കു-
മവററയെച്ചുട്ടുകരിച്ചിടുന്നു."

എന്നു കവി ചോദിക്കുമ്പോൾ നാം നക്ഷത്രമെണ്ണിപ്പോകുന്നു.

പ്രകൃതിയുടെ സൂക്ഷ്മപഠനംകൊണ്ടുള്ള ഒരു അഭിജ്ഞത കവിഹൃദയത്തിന്റെ മധുരമായ പരിപക്വതയോടുകൂടി വെളിക്കുവന്നതാണ് കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിലെ അലങ്കാരങ്ങളെല്ലാം. ഭാവനയുടെ ഉച്ചശിഖരത്തോളമുയരുന്ന ഉല്ലേഖകല്ലോലങ്ങളോ ചിന്തയുടെ അടിത്തട്ടിനേക്കൂടി പ്രകമ്പിപ്പിക്കുന്ന ഉപമാദ്യലങ്കാരങ്ങളുടെ കുത്തിയൊഴുക്കുകളോ അല്ലാ, കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയെ അലങ്കരിക്കുന്നത്. നിശ്ശബ്ദമായ അന്തരീക്ഷത്തിൽ വനാന്തരത്തിലിരുന്നു നാതിദൂരസ്ഥമായ ഏതോ ഉന്നതാചലത്തെ നോക്കിനില്ക്കുമ്പോഴുള്ള ഒരു മനോഗമനികയാണ് നമുക്കു കണ്ണുനീർത്തുള്ളി വായിക്കുമ്പോൾ അനുഭൂതമാവുക. ഝാകാരം മുഴക്കുന്ന ഭൃംഗങ്ങൾ പാറിപ്പറന്നുപോകുന്നതു നോക്കി സ്നേഹാർദ്രവദനരായി

സ്മിതം തൂകുന്ന കൊച്ചുലതകളുണ്ടവിടെ; നമുക്കതു കണ്ടാനന്ദിക്കാം. അലകളെക്കൊണ്ടു താളംപിടിച്ചു മന്ദം മന്ദം പോകുന്ന കൊച്ചാറുകൾ ഉണ്ട്; നമുക്കപായശങ്ക കൂടാതെ അതിലെ അമൃതവാരി കോരിക്കുടിക്കാം. പൂമണം പുരണ്ട കൊച്ചുതെന്നലേററു നമുക്കു കായസാദം തീർക്കാം. അങ്ങനെ വേണമെങ്കിൽ അലസവും മദാന്ധവുമായ ഒരു ജീവിതം നയിക്കത്തക്ക ആനന്ദാത്മകത്വം അതിന്ന് അങ്ങിങ്ങായുണ്ടെന്നുവരാം. എന്നാലും ആ വനഭൂതലത്തിന്റെ ഒരു അവ്യക്തഭാഗംപോലും നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കരിമുകിൽക്കുലം മുകരുന്ന ആ പെരിയ കുന്നിന്റെ ചെരുവിൽവെച്ച് നമുക്ക് വാഗതീതമായ ഒരാനന്ദാനുഭൂതി ലഭിക്കുന്നു. മാദകമായ ആനന്ദതൃഷ്ണയിൽനിന്നും മുക്തമായ ഒരാത്മാവ് നമ്മിൽ ഉന്മിഷിതമാകുന്നു. ശപ്തമായ സുഷുപ്തിയിൽനിന്നും സദാ ജാഗ്രദവസ്ഥയിലേക്കു നാം സ്വയം ഉയർത്തപ്പെടുന്നു. ഇതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമല്ല കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയുടെ പഠനത്തിൽനിന്നും ഒരു സഹൃദയന്നു ലഭിക്കുന്ന ഹൃദയവിശ്രാന്തി. കലയുടെ കേവലകലാത്മകത്വവാദത്തോടെ കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയെ നാം സമീപിച്ചാൽ അതിന്റെ മാററ് കുറെ കുറഞ്ഞേ നാം കണ്ടെന്നുവരൂ! എന്നാലും കണ്ണുനീർത്തുള്ളി നൽകുന്ന ചൈതന്യവും ആത്മസ്ഥൈര്യവും അനുഭവൈകവേദ്യമാണ്. നമ്മെ അതിരുത്തിച്ചിന്തിപ്പിക്കുന്നു; നമ്മിലേക്കുതന്നെ നോക്കാൻ അതു നമ്മെ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നു. ആ ആത്മപ്രകാശത്തിൻ പ്രപഞ്ചത്തെ ഒന്നു വിശകലനം ചെയ്യാൻ നാം ആജ്ഞാപിതരായിത്തീരുന്നു; നാമതിന്ന് നിർബ്ബദ്ധരായിത്തീരുന്നു. അതിൽനിന്നു നമുക്ക് അന്നുവരെ അജ്ഞാതമായിരുന്ന പല പ്രപഞ്ചതത്വങ്ങളും പ്രത്യക്ഷീഭവിക്കുന്നു. ഇതാണ് കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയുടെ ലോകോത്തരമാഹാത്മ്യത്തിന്നു കാരണം.

എന്നാൽ കേവലം ശുഷ്കമായ ഒരു തീവ്രസന്യാസമല്ല കണ്ണുനീർത്തുള്ളി ഉപദേശിക്കുന്നത്. ജീവിതയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളെ ഒരു പ്രാപഞ്ചികന്റെ നിലയിൽ പഠിക്കുവാനും പഠിപ്പിക്കുവാനും കവി പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത്തരം അനുഭൂതികളെ, അതിന്നു വേണ്ട നിസർഗ്ഗസുഭഗങ്ങളായ അലങ്കാരങ്ങളുമണിയിച്ചു ഒരുക്കി നിർത്തുമ്പോൾ, നാം ആത്മവിസ്മൃതിയോടെ അതിനെയെടുത്താരാധിച്ചുപോകുന്നു.

താരുണ്യവേഗത്തിൽ വധൂജനങ്ങൾ
പിന്നിട്ടിടുന്നൂ പുരുഷവ്രജത്തെ
മരംതളിർപ്പാൻ തുടരുമ്പോഴേക്കു
മൊപ്പംമുളച്ചീടിനു വല്ലിപൂത്തു!

സ്വയം തലകുലുക്കിസ്സമ്മതിക്കാതെ എന്തുചെയ്യും? ഹാ!, ആ ആനന്ദസാന്ദ്രമായ കാലം! ഒന്നായ് വളർന്ന തന്റെ ബാല്യകാലസഖി—ഇന്നത്തെ ജീവിതസഖി—ഒരു കൊച്ചുകുഞ്ഞിന്റെ ജനനിയാകാൻ പോകയാണ്. നിറഞ്ഞ ഗർഭം; ജീവിതത്തിന്റെ

കണ്ണുനീർത്തുള്ളി

ആനന്ദവീചികൾ തിമർത്തുകൂത്താടുന്ന ആ കാലത്ത് 'വിണ്ണഗണ്യ'മാക്കിത്തള്ളുന്നതി ലാശ്ചര്യമില്ല. കാണുന്നതിലെല്ലാം ആ കോമളശിശുവിന്റെ മഞ്ജുളരൂപത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായയേയുള്ളു; ആസുരസുധയലിഞ്ഞുചേർന്ന കോമളങ്ങളായ കിളിക്കൊഞ്ചലുക ളേ കേൾക്കുവാനുള്ളു! എന്നാൽ ഇതെല്ലാം കേവലം ഭാവനാമാത്രപ്രവൃത്തികളായിരുന്നു. ചഷകത്തെത്തിയ അമൃതചഷകം തല്ലിയുടക്കുന്നതിൽ പ്രകൃതികാണിക്കുന്ന ക്രൂരമായ രസതൃഷ്ണ, സാധാരണജീവിതത്തിന്റെ സങ്കുചിതപരിധിയിൽനിന്നും അകന്നു നിന്നി രുന്നില്ലാത്ത കവി അറിഞ്ഞില്ല. പരിചയമാണെല്ലാ ഏററവും വലിയഗുരു. ഏറെ ക്കഴിയുന്നമുമ്പ്,

കടൽപ്പുറത്തെപ്പൊടിമണ്ണടിച്ചു
കൂട്ടുന്നു, തട്ടിക്കളയുന്നു വീണ്ടും
സനാതനംമാരുതനീശ്വരന്റെ
സൽക്രമംകണ്ടു പഠിക്കയാവാം.

ഈ സൃഷ്ടിസമ്പ്രദായം ഏറെക്കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് കവിക്കും അനുഭവമാകുന്നു.

പ്രകൃതത്തിന്നനുസരിച്ച് പ്രകൃതിയെ വർണ്ണിക്കുന്നതിൽ പ്രകടമായിക്കാണുന്ന ചാതുരിയാണ് കലാശില്പത്തിന് മാററുകൂട്ടുക. ആത്മപ്രേയസിയുടെ അകാലചരമത്തി ൽനിന്നും ഉണ്ടാകുന്ന ഉല്ക്കടശോകത്താൽ പ്രകമ്പിതയായ ഒരു ഭാവനയിൽ എങ്ങിനെ യാണ് പ്രകൃതി പ്രതിബിംബിക്കുക എന്നതിന്ന് ഒരു ചെറിയ ഉദാഹരണം കാണിക്കാം.

കാറിൽ കരിക്കട്ടകൾ വക്കിനങ്ങി-
ങ്ങനേകമട്ടാമൃദുപാംസുഖണ്ഡം
ചാരംമുഴക്കേചുടലക്കളംപോൽ
ഇരുന്നിതാരാത്രിയിലന്തരീക്ഷം.

പ്രകൃതിനിരീക്ഷണത്തിന്ന് പേർകേട്ട വിശ്വസാഹിത്യകാരന്മാരെക്കൂടി ലജ്ജിപ്പിക്കു ന്ന ആ നാലു വരികളിലൂടെ പ്രതിബിംബിക്കുന്ന ഭാവന! സഹൃദയലോകം അഞ്ജലി കളർപ്പിച്ചുകൊണ്ടുപിന്മാറുക.

സർവ്വജനീനമായ സനാതനധർമ്മങ്ങളേയാണ് കണ്ണുനീർത്തുള്ളി ആവിഷ്കരിക്കു ന്നത്. സ്ഥലകാലാതീതമായ ഉൽകൃഷ്ടതത്വങ്ങൾ ഒരു അനുഗൃഹീതകലാഹൃദയത്തി ൽനിന്ന് എത്രത്തോളം മനോഹാരിതയോടെ ബഹിസ്ഫുരിപ്പിക്കാമോ അത്രയും അക ളങ്കവും സമത്ഥവുമായവിധത്തിലാണ് കവി കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയിൽ അവ പകർത്തിയെ ഴുതിയത്. മലയാളഭാഷയിലല്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ വിശ്വമോഹനകലാസൃഷ്ടിയായി അ തെന്നും പരിലസിക്കുമായിരുന്നു.

എ. കെ. ശങ്കരൻ നമ്പ്യാർ, ക്ലാസ്സ് II

യുദ്ധവും മഹാഭാരതവും

അത്യന്തഭയാനകമായ ഒരു യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഇതിഹാസമായതുകൊണ്ട് മഹാഭാരതത്തെ ജനങ്ങൾ യുദ്ധതത്വപ്രതിപാദകമായ ഗ്രന്ഥമായിട്ടാണ് മനസ്സിലാക്കിവരുന്നത്. അതു കൊണ്ടു മഹാഭാരതത്തിന്നു പ്രചാരമുള്ള ദേശത്തു യുദ്ധം അവശ്യംഭാവിയാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നുവെങ്കിൽ അത് തീരെ തെറ്റിദ്ധാരണയാണെന്ന് പറയാതെ നിവൃത്തിയില്ല. മഹാഭാരതം മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയോടുകൂടി വായിച്ചുനോക്കിയാൽ ഈ സംഗതി ഗ്രഹിക്കാവുന്നതാണ്. ആ ഗ്രന്ഥത്തിലെ പ്രധാനപാത്രങ്ങളെല്ലാംതന്നെ യുദ്ധത്തിന്നു വിരോധികളാണ്.

ഇങ്ങിനെയാണെങ്കിലും യുദ്ധത്തെ തടയുവാൻ അന്ന് ആൎക്കും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. ഇതിന്റെ കാരണം ദുൎയ്യോധനാദികൾ യുദ്ധപ്രിയന്മാരും, ലോഭികളും, ഈൎഷ്യാലുക്കളും ആയതല്ലാതെ മറ്റൊന്നുമല്ല. മഹാഭാരതം ധൎമ്മതത്വപ്രതിപാദകമായ ഒരു ഗ്രന്ഥമാണെന്നതിൽ സംശയത്തിന്നവകാശമില്ലല്ലോ. സമുദായത്തിന്റെ നിലനില്പും ഉന്നതിയും അഹിംസാപ്രധാനമായ നിലയിൽ വൎത്തിക്കുന്നതു യാതൊന്നുകൊണ്ടാണോ അതാണ് ധൎമ്മമെന്നു മഹാഭാരതം സ്ഥാപിക്കുന്നു.

“ധാരണാദ്ധൎമ്മ ഇത്യാഹുഃ
ധൎമ്മേണവിധൃതാഃ പ്രജാഃ ”

“യഃ സ്യാൽപ്രഭവസംയുക്തഃ
സ ധൎമ്മ ഇതിനിശ്ചയഃ ”

“യഃ സ്യാദഹിംസയായുക്തഃ
തം ധൎമ്മം വേദജാജലെ!”

ഇങ്ങിനെ മഹാഭാരതത്തിൽ ധൎമ്മസ്വരൂപപ്രതിപാദകങ്ങളായ പദ്യങ്ങൾ അങ്ങോളമിങ്ങോളം കാണാം. മനുഷ്യന്മാരുടെ ഹൃദയങ്ങളിലുള്ള രാഗദ്വേഷാദികളെ അകറ്റി പ്രേമം ശാന്തി മുതലായ സദ്ഗുണങ്ങളെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചാൽ അവിടെ ധൎമ്മബോധമുളവാക്കിത്തീൎക്കുകയെന്നതു എളുപ്പത്തിൽ സാദ്ധ്യമാണ്. ഈ ഗുണങ്ങളെ സുരക്ഷിതമാക്കിത്തീൎക്കാൻ അനുകൂലമല്ലാത്ത മനസ്ഥിതിയുള്ളവരെ യുദ്ധാഭാവത്തിന്നുവേണ്ടി ലോകത്തിൽനിന്നു ബഹിഷ്കരിക്കേണ്ടിവരും. ഒരു തരത്തിലും അവർ നീങ്ങിനില്ക്കാത്തപക്ഷം ആത്മരക്ഷയ്ക്കും ധൎമ്മരക്ഷയ്ക്കുംവേണ്ടി യുദ്ധം അനിവാൎയ്യമായിത്തീരുകയാൽ ക്ഷത്രിയന്മാർ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നതു് യുക്തവും ധൎമ്മാനുസൃതവുമാകും. എന്തു കൊണ്ടെന്നാൽ സമുദായത്തിന്റെ നിലനില്പും രക്ഷയും അവരെ അവലംബിച്ചാണല്ലോ ഇരിക്കുന്നത്. ക്ഷത്രശബ്ദംതന്നെ ഇക്കാൎയ്യം വെളിവാക്കുന്നുമുണ്ട്.

യുദ്ധത്തിന്റെ ആവിൎഭാവത്തിന്നു മുമ്പ് പാണ്ഡവന്മാരോടു കൌരവപക്ഷത്തിലുള്ള ഭീഷ്മർ, സഞ്ജയൻ, വിദുരൻ എന്നിവർ യുദ്ധം ചെയ്യാതിരിക്കാനും, ശാന്തി സ്ഥാപിക്കാനും ഉത്സാഹം ചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് ഉദ്യോഗപൎവ്വത്തിന്റെ പേർ അന്വൎത്ഥമായി. ഇതിൽനിന്നു സ്പഷ്ട

മായിത്തീരുന്ന മഹാഭാരതവും അതിലെ ശിക്ഷണപദ്ധതിയും യുദ്ധത്തിൻെറ വിദ്ധ്വംസനത്തിന്നു വേണ്ടിയാണെന്നു്. ഈ തത്വം സ്ഥാപിയ്ക്കുന്നതിന്നു ഏതാനും ഉദാഹരണങ്ങൾ പറയാം.

അജ്ഞാതവാസം കഴിഞ്ഞതിന്നുശേഷം പാണ്ഡവന്മാർ സ്വദായഭാഗമായ അർദ്ധരാജ്യം മടക്കിക്കിട്ടുവാൻ തങ്ങളുടെ പുരോഹിതനെ കൌരവസന്നിധിയിൽ അയച്ചിരിക്കുന്നു. ഇതിൽ നിന്നു യുദ്ധംകൂടാതെ ശാന്തിദ്വാരാ രാജ്യം സമ്പാദിക്കുന്നതിലാണ് പാണ്ഡവന്മാർക്ക് ആഗ്രഹമെന്നു് തെളിയുന്നുണ്ടു്.

പുരോഹിതൻ കൌരവസഭയിൽ ചെന്നു പറഞ്ഞു: "പാണ്ഡവന്മാർ നിങ്ങൾ ചെയ്ത നിഖിലാപരാധങ്ങളും മറന്നു് ശാന്തിലാഭത്തിന്നു് ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നു. അവർ തങ്ങളുടെ ന്യായമായ അധികാരാവകാശങ്ങളെ അഹിംസകൊണ്ടു് അഭിലഷിക്കുന്നു."

"തെസർവ്വെ പൃഷ്ഠതഃ കൃത്വാ
തത്സർവ്വം പൂർവ്വകിൽബിഷം
സാമ്നൈവകുരുഭിഃ സാർദ്ധ
മിച്ഛന്തികുരുപുംഗവ!
അവിനാശേന ലോകസ്യ
കാങ്ക്ഷന്തെ പാണ്ഡവാഃ സ്വകം'

എന്നാൽ ഒരംഗുലം ഭൂമിപോലും തരില്ലെന്നുള്ള ദുരഹങ്കാരകലുഷമായ കുരുരാജൻെറ ഉത്തരം എല്ലാവരേയും ആശ്ചര്യസ്തിമിതരാക്കിത്തീർത്തു. ഭീഷ്മർകൂടി ഇതു നമ്മൾക്കു് മാത്രമല്ല മുഴുവൻ ലോകത്തിന്നും കൂടി ശ്രേയസ്കരമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുത്തുവെങ്കിലും ലോഭിയായ ദുര്യോധനൻ അതു വകവെച്ചില്ല. കൂടാതെ ശാന്തിയെമാത്രം ആരാധിയ്ക്കുന്ന ധൃതരാഷ്ട്രൻ സഞ്ജയനോടു പാണ്ഡവന്മാരുടെ അരികിൽച്ചെന്നു് അറിയിക്കേണ്ടതിന്നു ഇപ്രകാരം പറഞ്ഞു: "രാജ്യകാര്യത്തെക്കുറിച്ചു നമുക്കു് വേണ്ടപോലെ ആലോചിച്ചു തീർച്ച ചെയ്യാം. എന്നാൽ നിങ്ങൾക്കു് സമരകാങ്ക്ഷ ഒരിക്കലും ഉണ്ടാകരുതു്."[2] ഈ സന്ദേശവും വഹിച്ചു് പാണ്ഡവസദസ്സിൽ ചെന്ന സഞ്ജയൻെറ സരസ്വതീനിഷ്യന്ദം ലോകത്തിലെ യുദ്ധവിരോധസാഹിത്യത്തിൻെറ അത്യുത്തമമായ മാതൃകയാണു് പ്രദർശിപ്പിട്ടുള്ളതു്. കുറഞ്ഞൊന്നു് ഉദാഹരിയ്ക്കാം ("സർവ്വക്ഷയോ ദൃശ്യതെയത്ര കൃത്സ്നഃ പാപോദയോനിരയോഭാവസംസ്ഥഃ, കസ്തത്ര കുര്യാതു് ജാതുകർമ്മപ്രജാനൻ, പരാജയൊ യത്രസമോജയശ്ച")

സർവ്വവസ്തുനാശമാണു് യുദ്ധത്തിൻെറ ഫലം. സമസ്തദുരിതങ്ങളുടേയും സങ്കേതസ്ഥാനം യുദ്ധമാണു്. ഭൂതലത്തിൽ ഭീകരനരകം നിർമ്മിക്കുന്നതു യുദ്ധമത്രെ. സാർവ്വത്രികമായ ശൂന്യത യുദ്ധത്തിലെ വന്ദ്ധ്യഫലം. ജയാപജയങ്ങളിൽ രണ്ടിലും ക്ലേശം വരികയെന്നതു് അത്യസഹ്യമായ യുദ്ധത്തിലല്ലാതെ മറ്റൊന്നിലുമില്ല. ഈ നിലക്കു് യുദ്ധത്തിൽ കൊതി ആർക്കുണ്ടാകും? ഈ വിധത്തിൽ സഞ്ജയൻ പറഞ്ഞതുകേട്ടപ്പോൾ യുധിഷ്ഠിരൻ സ്വഹൃദയം തുറന്നു കാണിക്കുകയുണ്ടായി. അതു് ശുദ്ധമായതാണു്. ആ ധർമ്മസൂനു പറകയാണു് "അയുദ്ധം വൈയുദ്ധാത്ത

ശരീയഃ'' (യുദ്ധാഭാവമാണ് യുദ്ധത്തെക്കാൾ ഏററവും നല്ലത്). എത്രത്തോളം അർത്ഥഗർഭിതമായ വാക്യമാണ് ഇതു! ശാന്തി സ്ഥാപിയ്ക്കുവാൻവേണ്ടി യുദ്ധം ചെയ്യുന്നവനെപ്പോലെയുള്ള വിവേകരഹിതൻ ആണ്. പാണ്ഡവന്മാർ എല്ലായ്പ്പോഴും ധർമ്മാനുകൂലവും സർവ്വലോകഹിതകരവുമായ പ്രവൃത്തി മാത്രമേ ചെയ്തിട്ടുള്ളു. ധർമ്മാനുകൂലമായ സുഖത്തെയാണ് നാം ഇഷ്ടപ്പെടുന്നതു്. ജനനം മുതൽ വനവാസം ചെയ്യേണ്ടിവന്നാൽകൂടി യുദ്ധം ചെയ്യരുതെന്നാണ് സഞ്ജയന്റെ അഭിപ്രായം. ആ സദസ്സിൽവെച്ചുള്ള കൃഷ്ണന്റെ അഭിപ്രായം ഇത്തരത്തിലായിരുന്നു. "ആതതായികളായ കൌരവന്മാരെ, രാജ്യഭ്രഷ്ടന്മാരാക്കാനായി, യുദ്ധംചെയ്ത് ജനതയുടെ രക്ഷയും, അക്രമികളുടെ ശിക്ഷയും ചെയ്യേണ്ടതു രാജാവിന്റെ ധർമ്മമാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹവും ശാന്തിയെ യുദ്ധത്തെക്കാൾ ശ്രേഷ്ഠമാണെന്നും അഹിംസയാണ് ധർമ്മമെന്നും പറഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ഒരു വാക്കിൽ പറയുകയാണെങ്കിൽ,

"സ്ഥിതാഃ ശുശ്രൂഷിതും പാർത്ഥാഃ
സ്ഥിതാഃ യോദ്ധുമരിന്ദമാഃ'' (പാണ്ഡവന്മാർ ചോദിച്ചുനോക്കിയതിനുശേഷം യുദ്ധത്തിനും ഒരുക്കമാണ്. കൌരവന്മാരോട് യുദ്ധം ചെയ്യാതിരിക്കുന്നതിന് ഉപദേശിക്കുവാൻ യുധിഷ്ഠിരൻ വിദുരനോടും അഭ്യർത്ഥിച്ചിരുന്നു.

"അയുദ്ധം സൌമ്യ ഭാഷസ്വ
ഹിതകാമൊ യുധിഷ്ഠിരെ''
ഭ്രാതാഭ്രാതരമന്വേതു
പിതാ പുത്രേണ യുജ്യതാം
സ്മയമാനാഃ സമായാന്തു
പാഞ്ചാലാഃ കുരുഭിഃ സഹ''. (സഹോദരൻ സഹോദരനോടു ചേരട്ടെ. പിതാവ് പുത്രനോടുകൂടിച്ചേരട്ടെ. കൌരവന്മാരും പാണ്ഡവന്മാരും പുഞ്ചിരി തൂകി അന്യോന്യം ആലിംഗനം ചെയ്യട്ടെ. ഞാൻ രണ്ടുകൂട്ടരെയും നല്ല നിലയിൽ കാണാൻ ആഗ്രഹിയ്ക്കുന്നു.'')

അവരുടെ ഈ വാക്ക് എല്ലാ ലോകത്തിനും ആദർശവാക്യമാണ്. എന്നാൽ ഈ സന്ദേശത്തെ ദുര്യോധനനും കൂട്ടകാരും വിലവെയ്ക്കാതെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദുദ്ദേശത്തെ ശ്രദ്ധിക്കാതെ സൈന്യത്തെപ്പററി ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. "നാം അവരേക്കാൾ ബലവാന്മാരായിരിയ്ക്കെ സന്ധിയുടെ ആവശ്യം എന്താണ്'' എന്നായിരുന്നു ദുര്യോധനന്റെ വിചാരം. ഇതിന്റെ ശേഷം യുധിഷ്ഠിരൻ ശ്രീകൃഷ്ണനെ ദൂതനായി കൌരവസദസ്സിലേക്കയച്ചു. ഇതിന്റെ പരിണാമം മനസ്സിലായിട്ടുകൂടി കൃഷ്ണൻ ഇതു സ്വീകരിക്കുകയും നല്ലപോലെ നിർവ്വഹിക്കുകയുംചെയ്തു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ എല്ലാ ചോദ്യങ്ങൾക്കും ദുര്യോധനൻ ഒരൊററ ഉത്തരം മാത്രമാണ് പറഞ്ഞതു്. "ഞാൻ യുദ്ധംകൂടാതെ സൂചി കുത്തുവാനുള്ള സ്ഥലംപോലും തരികയില്ല'' എന്ന്.

"സൂച്യഗ്രം നൈവദാസ്യാമി
വിനായുദ്ധേന കേശവ!''

ഇങ്ങിനെയുള്ള സന്ദർഭത്തിൽ പാണ്ഡവന്മാർക്ക് യുദ്ധംകൂടാതെ സ്വാഭിമാനരക്ഷക്ക് വേറെ മാർഗ്ഗമൊന്നുമില്ല. ഇതുനിമിത്തമാണ് കുരുക്ഷേത്രം പോർക്കളമായിത്തീർന്നത്. ശ്രീകൃഷ്ണനെ കൌരവസഭയിലേക്കയക്കുന്നതിനുമുമ്പ് യുധിഷ്ഠിരൻ അദ്ദേഹത്തോടു യുദ്ധംകൊണ്ടുള്ള അനർത്ഥങ്ങളെക്കുറിച്ചു എത്ര വ്യക്തമായി പറഞ്ഞിരുന്നുവെന്നു നോക്കുക.

"ഹേ! മാധവ, ഈ രാജ്യലാഭത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഉത്സാഹത്തിൽ ശാന്തിയോടുകൂടി സന്ധിചെയ്തു നാം നമ്മുടെ രാജ്യലബ്ധിയ്ക്കു അർഹരാകണം. ഇതാണ് നമുക്ക് മുഖ്യമായി വേണ്ടത്. യാതൊന്നിൽ ഭയങ്കരവും, വിനാശകരവുമായ പ്രവൃത്തി ചെയ്യേണ്ടിവരുമോ, യാതൊന്നിൽ നാം കൌരവന്മാരെ കൊന്നു രാജ്യം പ്രാപിക്കേണ്ടിവരുമോ അങ്ങിനെയുള്ള യുദ്ധം അവസാനത്തെ ഉപായമായിരിക്കണം. യുദ്ധത്തിൽ ബലവാൻ ദുർബ്ബലനെ ഒതുക്കുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. എന്നാൽ അയാൾ ഒതുങ്ങുന്നുവെങ്കിൽ യുദ്ധം കൂടാതെ കഴിയുമായിരുന്നു. ഇരുഭാഗക്കാരിൽ ഒരു കക്ഷി തോല്ക്കാതെ നിവൃത്തിയില്ല. തോല്ക്കുന്ന ആൾ പകവീട്ടുവാൻ ശ്രമിച്ചുവെന്നു വരാം. ഇങ്ങിനെ തടസ്ഥമില്ലാതെ ഈ യുദ്ധചക്രം ചലിച്ചുകൊണ്ടിരിയ്ക്കുന്നു. മഹാഭാരതത്തിൽ യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഈ മനോവൃത്തിയെസ്സംബന്ധിച്ചു വളരെ ഭംഗിയിൽ വർണ്ണിക്കുകയും അവസാനത്തിൽ ശാന്തിയല്ലാതെ അഭയസ്ഥാനമില്ലെന്നു പറഞ്ഞു അതിനെ സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഇങ്ങിനെ ഭാരതവർഷത്തിലെ പഞ്ചമവേദവും സനാതനധർമ്മാവലംബികളുടെ അമൂല്യമഹാനിധിയുമായ മഹാഭാരതത്തിലൊന്നിറങ്ങിനോക്കിയാൽ, ആ മഹാഗ്രന്ഥം സമരരാക്ഷസനെ ലോകത്തിൽ പോററിനിർത്തുവാനല്ല, ആ ദാരുണരൂപിയുടെ സമൂലനാശം വരുത്തുവാനാണ് ഗാഢപരിശ്രമം ചെയ്തതെന്നു ആർക്കും മനസ്സിലാക്കാം. മഹാഭാരതം ആധുനികലോകത്തിനു നൽകുന്ന മഹനീയസന്ദേശം ഇതാണ്.

"ഭ്രാതാ ഭ്രാതരമന്വേതു
പിതാ പുത്രേണ യുജ്യതാം
സ്വയമാനഃ സമായാന്തു
സർവ്വേ വിശ്വസ്യ മാനവാഃ

131466
28351
521:N252
H5
2/8P-1

വിദ്വാൻ & ശിരോമണി
കെ. വി. എൻ. പൊതുവാൾ..

UNIVERSITY LIBRARY
10 OCT 1948
MADRAS.